

Støttekredsen For Flygtninge i Fare

Feriekoloni og rekreation i Monte Negro for tvangsudsendte Kosovobørn/unge 1. - 22. juli 2008: En succeshistorie og rapport

Alle vi børn og unge siger: tusind tak
til alle jer, der gav os en dejlig ferie væk fra Kosovo.

Tak til:

Merkur Bank – den almennyttige Sparekasse
Konsul Georg Joreks og hustrus fond
Åse og Einar Danielsens Fond
Græsrodsfonden
Laustens fond
Susie og Peter Robinsons fond
Cubas børn – Verdens børn
Gerda og Otto Bings mindelegat
BUPL (Børne og ungdomspædagogernes forbund)
Københavns Lærerforening
TIP – (tømrer- og snedkerforbundet)

Støttekredsen for Flygtninge i Fare
Alle private bidragsydere

Kontaktadresse: Støttekredsen for Flygtninge i Fare/c.o Mona Ljungberg, Skoleholdervej 41,
2400 København. E-mail: stoettekredsen@stoettekredsen.dk. Tlf: 2883 1318

Web: www.stoettekredsen.dk www.barneflygtning.dk

Støttebidrag kan indbetales til: vores konto i Merkur bank: reg nr. 8401 konto 103 8399

Indholdsfortegnelse:

Fællesrapport fra deltagende børn og unge i feriopholde.....	Side 3
Afrapportering ved Mona Ljungberg Støttekredsen for Flygtninge i Fare.....	Side 6
Formål med ferieopholdet for de udsendte børn og unge.....	Side 6
Her kommer børnenene fra.....	Side 6
Feriested.....	Side 6
Deltagere børn og unge fra Kosovo	Side 7
Deltagere fra Danmark	Side 7
Forberedelser til feriekolonien.....	Side 7
Rejsens start	Side 8
Højdepunkter fra Monte Negro.....	Side 10
Havet.....	Side 10
Den daglige eftermiddagsis.....	Side 10
Lommepenge.....	Side 11
Indkøb og spisning.....	Side 11
Tur til Herceg Novi.....	Side 11
Sejltur med sightseeing i bugten og til den blå grotte.....	Side 12
Maledag.....	Side 12
Kameraet.....	Side 13
Christinas skadestue	Side 13
Tiden gik alt for hurtigt.....	Side 13
Gavnen af ferieopholdet for de udsendte børn og unge og lidt løst og fast fra turen.....	Side 14
Vi håber at kunne gentage successen næste sommer.....	Side 14
Tilbage i Kosovo.....	Side 15
Besøg hos familier, hvis børn ikke deltog i ferieopholdet.....	Side 15
Genfundet af nogle savnede familier	Side 15
Asyl i Frankrig med Støttekredsens hjælp til en tvangsudsendt familie.....	Side 16

Fælles rapport fra os børn og unge:

Arlinda 12 år, siger:

Da vi sejlede så vi en mand, som var tyk og sjov og han sang, og vi grinede alle sammen.

Det sjoveste var da vi lavede mad sammen og Majlinda kom til at lave mad i shampoo i stedet for olie. Det var sjovt at fotografere,

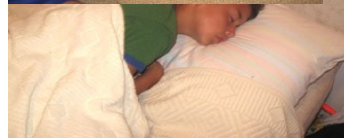
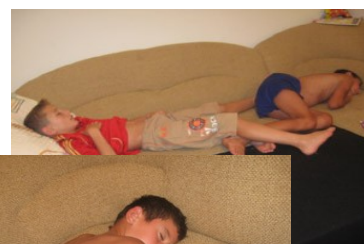
vi lavede over 1000 billeder.

Dalila, 14 år, siger:

Jeg synes det var sjovt at snakke med de andre unge om de ting vi lavede sammen, da vi boede i Danmark. Om natten, når Mona og Christina og vores små brødre sov, gik vi piger ind til Sokol og Niki og tændte for musikprogrammet på fjernsynet og hørte høj musik og dansede. Jeg ville helst have slik til aftensmad, men det fik jeg ikke.

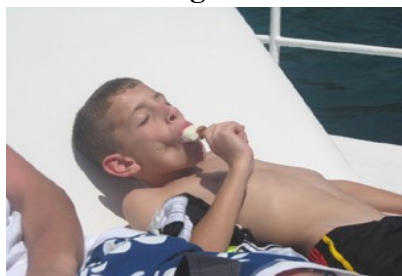

Majlinda, 16 år, siger:

Det var dejligt, vi gik på stranden hver dag. Om aftenen kom vi hjem, tog bad og gik ud igen. Vi elskede ikke, når vi nogle gange skulle passe på vores lille brødre. En nat vi piger var hos Sokol og Niki, kom Mona og bankede på. Vi troede hun ville sige vi skulle gå i seng, så vi gemte os bag døren. Men hun kom og gav os chokolade til at hygge med, og så grinte vi alle sammen.

Dennis 9 år siger:

Jeg synes det var sjovt at spille bold sammen med mine 3 venner: Adis A, Adis K. og Eri. Jeg synes vi har spist mange æg til morgenmad og frokost.

Erolind (Eri), 8 år, siger:

Jeg elskede at få dykkerbriller og dykke. Det var også dejligt at spille bold og at sejle.

Almira, 14 år, siger:

4

Det var dejligt, da vi sejlede ud til den blå grotte, og sejlede rundt om en ø, og vi var på en ny strand, hvor vi havde liggestole og parasoller.

Adisa, 13 år, siger:

Jeg har gået tur hver dag med mine veninder fra Danmark, og det var dejligt. Nogle dage var vi alle sammen på restaurant, det var også dejligt. Jeg og Arlinda og Marlinda og vores 2 små brødre delte lejlighed.

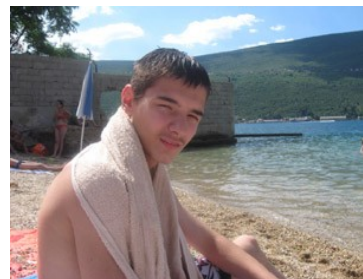
Sokol, 19 år, siger:

Jeg kunne godt lide at sidde hos Mona og Christine hver dag og drikke kaffe.

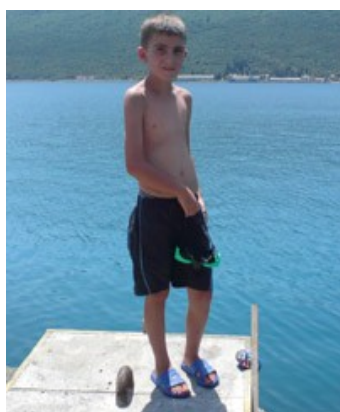

Niki, 17 år, siger:

Vi fik hver dag is fra Mona. Vi havde det sjovt hver aften og vi havde chokolade hver dag

Adis K., 8 år, siger:

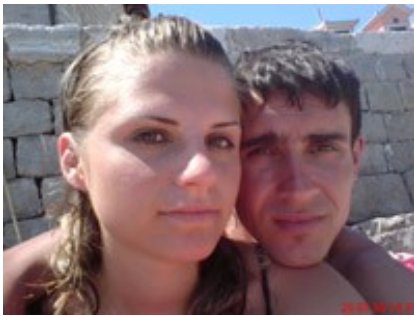
Det bedste var at bade på stranden og dykke og lege

Adis A., 9 år, siger:

Det bedste var at bade på stranden og spille bold.

Djemila, 17 år og Lamo 20 år, siger:

Djemila: jeg kunne godt lide at være sammen med min forlovede Lamo og venner i vores lejlighed.

Lamo: Jeg kunne bedst lide, at vi alle var sammen.

Sjemir, 20 år, siger:

Jeg synes det var dejligt at sejle og at bade i (solen de første dage) og slappe af og gå i byen. Jeg skulle have lyttet til Mona og taget solcreme på.

Elmira, 18 år, siger

Jeg kunne bedst lide det hele.

Christina og Mona fra Danmark siger:

Vi synes, at det bedste var at vi alle havde det sjovt og alle var sammen.

Alle siger:

Vi kunne ikke nå at skrive dagbog imens vi var på feriekoloni i Monte Negro. Vi skrev en fælles, imens vi ventede på bussen på vej tilbage til Kosovo.

Mona siger:

Min afrapportering om turen på de næste sider.

Afrapportering feriekoloni for udsendte Kosovobørn og unge Ved Mona Ljungberg - Støttekredsen for Flygtninge i Fare:

Formålet med ferieopholdet:

- At give børn og unge, der har været i Danmark som asylsøgere et rekreativt ophold og et løft.

Det drejer sig om børn og unge traumatiserede af: krig, forfølgelse, flugt, 3 – 5 års ophold i danske flygtningecentre, konstante brud i relationer, - tvangsudsendelse til et Kosovo, hvor deres tidligere hjem ved ankomsten bogstaveligt lå i ruiner, og med deres få personlige ejendele fra Danmark samt en madkasse til de næste 3. mdr. Kostforbrug (pasta, ris, mel, sukker, olie, salt og peber).

Her kommer børnene fra

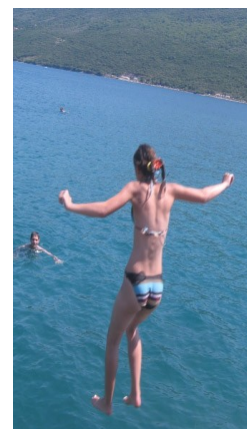
Nogle af børnene kommer
fra bjerglandsbyen Grncar (Gerntjar)

Nogle af børnene kommer
Fra hovedstaden Pristina

Feriested:

Montenegro: Kysten i udkanten af byen Herceg Novi tæt på grænsen til Kroatien.

Deltagere i ferioopholdet: Kosovobørn/ unge

4 drenge i alderen 8 – 9 år: her af en dreng med en neuropsykiatrisk lidelse”.

4 piger 12 – 15 år

3 drenge 17 – 19 år

1 pige 17 år

2 unges forloveder (over 18 år, 1 af hvert køn).

Alle tvangsudsendte børn/unge, vi har kontakt med i Kosovo fik tilbud om deltagelse. Dem der meldte sig til kom med. Eftersom det er 2 år siden, at familierne blev sendt ud, er et par af de unge efterhånden over 18 år. Semir, nu ung mand på 19 år er blevet forlovet. En pige, Djemilla på 17 år, er også blevet forlovet. Begge ville gerne have deres forloveder med (I Kosovo er forlovelse en alvorlig sag, og man rejser ikke uden sin forlovede). Eftersom vi havde lejet lejligheder, og det ikke kom til at koste ekstra, hvis de 4 ville bo sammen i en lejlighed, hvad de hellere end gerne ville, gav vi lov.

Børn fra 2 familier valgte ikke at deltage, idet de frygtede for familiesituationen, imens de skulle være væk. Fra den ene familie drejede det sig om et søskendepar på henholdsvis 11 og 13 år. Fra den anden familie drejede det sig om 4 børn i alderen: 8, 13 17 og 19 år.

Undertegnede (Mona) besøgte begge familier i Kosovo. Mere om besøget, afslutningsvis i denne rapport.

Deltagere fra Danmark

Mona Ljungberg,
forkvinde for
Støttekredsen
Flygtninge i Fare

Christina Agger, journalist
på den tidl. Nyhedsavis (på
feriekolonien som frivillig
hjælp)

Undertegnede (Mona) var selvskreven deltager, i og at med at jeg har et godt kendskab til børnene og de unge: Dels fra deres tid i Danmark, dels fra flere besøg hos dem i Kosovo, jævnlig telefonkontakt m.m.

Christina Agger var i sommeren 2007 i sin egenskab af journalist udsendt for Nyhedsavisen og rejste rundt sammen med undertegnede og besøgte familierne, og kendte således også allerede børnene. Christina tilbød i år at bruge en uge af sin ferie som frivillig hjælper på feriekolonien.

Et par af Støttekredsens medlemmer tilbød at tage med og hjælpe. Men der var ikke økonomi til flere voksne deltagere fra Danmark. De, der tilbød sig kendte ikke på forhånd børnene.

Forberedelser til Feriekolonien:

Støttekredsens hensigt var oprindeligt at invitere børnene på et ferieophold i Danmark. Børnene savner Danmark, og var totalt uforberedte på udsendelsen til Kosovo. Så formålet med det tænkte ferieophold i Danmark var at give børnene og de unge en mulighed for at gense kammerater og tage ordentligt afsked og at give dem et rekreativt ophold, - her under også at afholde et pressemøde, hvor børnene og de unge selv kunne fortælle. Med tiden måtte vi erkende, at alene de

praktiske forhold i forbindelse med visumansøgning under de nuværende regler, gør det umuligt for børnene at opnå visum til Danmark.

De manglende muligheder i Danmark ændrer ikke ved at børnene og de unge trænger til rekreation og en form for genrejsning efter en opvækst med krig og overgreb og uønskede i alle samfund. Vi måtte derfor finde på noget andet, der kunne hjælpe med at give børnene et løft. Det blev til idéen om et ferieophold i Monte Negro, der grænser op til Kosovo, men i modsætning til Kosovo vender ud imod havet (bademuligheder), er turistvenligt, har mildt klima og en smuk natur. – Og Monte Negro kræver hverken visum eller pas af Kosovo-borgere. Ved grænsen kræves dog at personer fra de tidligere jugoslaviske lande medbringer personbevis.

Grundet de oprindelige planer om Danmarksbesøg og lang tids undersøgelse af visummuligheder, startede planlægningen af turen til Monte Negro først ca. 1 måned inden selve afholdelsen af kolonien. I første omgang med fondssøgning og undersøgelse af, i hvilke nærliggende lande til Kosovo børnene kunne rejse ind uden krav om visum.

Vi turde ikke sige noget til børnene, førend vi var sikre på at have penge nok. Da vi var sikre på, at turen kunne blive til noget økonomisk et par uger inden turen skulle finde sted, blev børnene og deres forældre kontaktet pr. telefon, og dem der bor i samme landsby blev bedt om at give besked til hinanden. Det fungerede fint.

Indlogering fandt vi via et turistbureau på internettet. En af pigerne der bor i hovedstaden Pristina, gik hen til et rejsebureau og reserverede bustransport. Bussen kørte dog ikke helt til vores bestemmelsessted. Men da jeg senere kom ned og lavede den endelige aftale sørgede bureauet for at arrangere videre transport, så vi kom godt og sikkert frem til vores bestemmelsessted, byen Herceg Novi.

Jeg ankom til Kosovo 3 dage før vi skulle af sted. Det gav mulighed for at samle børnene til et forberedende møde, vise dem billeder af stedet og hotellejligheder, der hvor vi skulle være. Det var også væsentligt at forklare børnene, at det var en masse danskere samt danske fonde, der havde givet penge for at de kunne få ferie (og efterfølgende hvad en fond er). Dertil var der alt det praktiske: tale med forældre og indhente skriftlig tilladelse fra forældrene til børnenes deltagelse, sørge for badetøj til de børn der ikke havde og aftale mødested og tid, og ikke mindst lave endelig aftale med busselskab om transport, herunder opsamling af børn rundt omkring m.m.

Rejsens start:

Flybilletter til Kosovo om sommeren er dyre, ca. 10.000 kr. for en returbillet. Det valgte vi ikke. Jeg kunne tidsmæssigt tillade mig at bruge nogle dage på transport og køre med tog og bus til Kosovo, hvilket kun kostede ca. 2500 kr. med en overnatning undervejs. Christina havde kun 7 dage at sætte af. Flybillet fra Danmark til Monte Negro kostede kun 4000 kr. retur. For at have flere penge til selve kolonien, valgte vi, at kun jeg tog til Kosovo for at samle børnene. Christina tog et fly direkte til Monte Negro. Det viste sig senere på anden måde også at være en god disposition. Christina ankom til Monte Negro førend jeg ankom med børnene, og havde nået at ordne alt det praktiske omkring indlogering, og at foretage lidt inspicering af området.

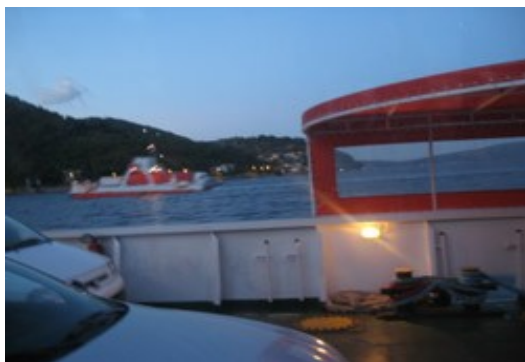
I Kosovo var det imens nogle meget spændte børn og unge, der stod og ventede ved afhentningsstedet med deres små pakkenelliker og forældre. Grundet vejarbejde og trafikpropper var afhentningsbusserne forsinkede i over en time, og de var mødt op i god tid. Så de havde ventet længe og en vis nervøsitet, var begyndt at bredde sig. Men alt ordnede sig og børnene fik taget

behørigt afsked med deres forældre, og jeg lovede forældrene, at børnene fik lov at ringe hjem hver dag. Jeg var også spændt, i første omgang mest på hvordan de små drenge på 8 – 9 år ville klare at skulle køre i bus hele natten. Chaufførerne vil grundet varmen ikke køre langture om dagen. Alle børn og unge, også de små, klarede transporten med bravur.

Under turen til Monte Negro blev gjort flere ophold med god tid til at spise på en restaurant og drikke sodavand. Ingen tvivl om, at ungerne nød det. Da der har været god opbakning fra fonde og medlemmer til Kosovo-børnenes ferieophold, var det for mig en nydelse for en gangs skyld at vide, vi havde råd til og ikke at skulle være bekymret for om der var penge nok, og selvfølgelig at få lov til at være den glade giver.

Alle børn var vågne en stor del af tiden vi kørte. Der var mange brud med spisning, grænsekontrol og et transportskift undervejs. For alle var det hele var så spændende. Kort efter at vi havde skiftet bus, begyndte morgengryet og en fantastisk udsigt at træde frem nede for foden af bjergene: Havet omkranset af bjerge. Det var alt for spændende til at sove. ”*Skal vi være der?*” lød det igen og igen.

Vi ankom til Herceg Novi i Monte Negro kl. 5 om morgenen og vores lejligheder lå i et kompleks på en vej uden navn. Chaufføren kunne ikke finde det. Men heldigvis havde vi Christina der, som vi kunne ringe og vække og hun igennem telefonen guide os det sidste stykke vej.

Eftersom børnene var vågne, valgte vores chauffør at give dem en lille ekstra oplevelse med en færgetur over havbugten.

Vel ankommet mente ingen børn, at de var trætte (men alle med sorte rande under øjnene, efter højest par timers nattesøvn). De små drenge indlogerede vi i lejlighed sammen med deres større søskende. Det var yderst spændende det med at bo i egen lejlighed og pludselig at have plads og et badeværelse og trapper og man kunne rende på besøg hos hinanden, og der var ikke blot fjernsyn, men også en videoskærm, så man kunne se, hvem, der ringede på. Det skulle alle selvfølgelig prøve. Op til flere gange. Det tog et par timer at få alle til ro. Ved 8-tiden var der endelig ro i huset og vi fik alle sovet nogle timer. Kl. 12 spiste vi morgenmad i Christinas og min lejlighed, og så gik turen ned til havet (5 minutters gang). Og der tilbragte vi dagene. I hav og idyl.

Højdepunkter fra Monte Negro:

Jeg vil ikke gennemgå dagene i detaljer, men skrive lidt om turens højdepunkter.

Havet:

Et af højdepunkterne var naturligvis havet. Alle var i vandet hele dagen. Store og små. Der blev købt dykkerbriller og snorkler og svømmeveste til de små drenge og et par af teenagepigerne. Hele dagen gik med at dykke og lege.

Den daglige eftermiddagsis

Et andet højdepunkt var den daglige eftermiddagsis, og et rørende forløb med de 4 små drenge. Om dagen ved havet lå de store piger og unge lidt for sig selv, og Christina og jeg havde deres små brødre i varetægt. Første dag jeg spurgte drengene om de ville med op og købe en is, kikkede de først forsigtigt, vantro og i vildrede. De fulgte så nærmest nervøst med, og var ikke helt sikre førend vi stod foran isboden, og jeg sagde ”vælg”. De kikkede lidt skræmt på priserne, og alle valgte den billigste is (50 cent). (Deres større søskende fik selvfølgelig også is, blot lidt senere). Butikken med dykkerbriller og snorkler lå ved siden af, så jeg benyttede lejligheden til at forsyne drengene. Alle 4 havde de et udtryk i ansigtet: ”*det her må være en drøm, om lidt vågner jeg*”.

Næste eftermiddag spurgte jeg igen drengene om de ville have en is, og udtrykket i ansigterne var igen forundring – *is to dage i træk*? Lidt mere modige denne dag, pegede de henne ved isboden dog på en lidt større is end dagen før, men med et meget forsigtigt spørgende blik på mig.

Tredje dag havde det bundfældet sig i drengene, at vi havde penge ikke blot til is, men lige nøjagtigt til den is, de helst ville have. De styrtede i forvejen og valgte den største og den dyreste is (ca. 15 kroner). De skævede dog lige op om det var i orden, og glæden i deres ansigter ved mit nik, var ubeskrivelig. Fjerde dag var jeg åbenbart lidt sent på den med at spørge, syntes de.

De 4 drenge kom selv hen og spurgte om de måtte få en is igen i dag. For drengene var isen et højdepunkt. For Christina og mig var højdepunktet, at de turde bede om en is.

Lommepenge:

Vi havde også penge til, at vi kunne give hvert barn 20 euro i lommepenge, så de selv havde lidt at råde med, uden at skulle spørge Christina og mig. Dvs. flere af de større søskende kunne godt finde på at tage deres små brødres lommepenge, så de små drenge gav vi ikke rede penge i hænderne. Vi lod i stedet de små drenge vælge nogle ting, de gerne ville have og betalte så for dem.

Indkøb og spisning:

Morgenmad og frokost købte vi ind til, så der altid var noget at spise og drikke i alle lejligheder. De små drenge kom altid ind og spiste morgenmad hos Christina og mig. Fra første dag blev vi berømte i det lokale supermarked. Indkøb til 17 personer giver nogle indkøbsvogne med top på. Alle unger synes det var så sjovt at være med på indkøb, så for at undgå kaos i butikken, lavede vi en skifteordning.

Vi havde et par aftener, hvor vi spiste hjemme. En aften med fælles madlavning i Christinas og mit køkken, men lidt svært med så mange mennesker på en gang. En aften skulle hver lejlighed lave mad til sig selv. Men kun få af de større børn og unge vidste, hvordan de skulle lave mad. Det kom der meget sjov ud af, men ikke ret meget spiseligt. Så de fleste aftener spiste vi ude i byen. I Monte Negro til noget lavere priser end de danske. Ungerne elskede det. En aften lavede vi picnic på stranden med kyllinger og pommes fritter bestilt i en af de mange spiseboder langs stranden. Aldrig har vi fået så gode kyllinger.

Tur til byen Herceg Novi

Vi var to gange inde i selve byen Herceg Novi. Den ene gang en eftermiddag, alt var lukket, så ikke så spændende igen, om end en flot by. Anden gang var en af de sidste aftener i Monte Negro, hvor vi gik på cafe og fik store is og kager. Ungerne opførte sig som verdensfolk og tjenerne var med på den. Det var succes.

Da vi sent om aftenen skulle tilbage var der ingen bybusser. Men vi fik at vide der kom turistbusser forbi, så vi besluttede at vente og se om den næste ville tage os med. Vi sad lidt inde i en krog, og da der endelig kom en turistbus, sendte vi Arlinda og Dalila (to af de alle meget charmerende teenage-piger) hen til chaufføren. Et øjeblik efter åbnede han dørene og fik et meget sjovt udtryk i ansigtet, da Dalila og Arlinda vinkede os andre hen og vi alle sammen kom styrtende. Men han tog det pænt. Der blev plads til os alle i bussen.

Sejltur med sightseeing i bugten og til den blå grotte:

En dag tog vi med en turistfærge rundt på sight seeing i bugten og til en fremmed strand. Her kunne vi leje liggestole og vandcykel. En del af vores sight seeing gik til den blå grotte. Et fantastisk syn, og de store børn og unge kunne oven i købet få lov til at bade inde i selve grotten. Selvfølgelig også en oplevelse for Christina og mig, men i modsætning til ungerne har vi prøvet at sejle før, været ved stranden og har set lidt af verden. Så for os var den største nydelse at betragte ungerne nydelse.

Maledag:

Fra Danmark havde vi medbragt lærreder og maling. Det var dejligt nemt, vi kunne sidde på stranden i det fine vejr og behøvede ikke at frygte for at spilde. Udover at give ungerne lidt variation, var hensigten egentligt at lave et fællesmaleri. Både store og små greb til penslen, men fællesmaleri kunne vi godt glemme alt om. Alle ville gerne lave deres eget lille maleri.

Kunstværkerne:

Kameraet:

Længe leve digital-kameraet. Det koster ikke andet at fotografere, end de billeder man printer ud, og Ungerne var vilde med det. De store havde ansvaret for kameraet på skift. Det blev til mere end 1000 foto.

Jeg havde bragt min computer og en rejseprinter med på turen og ringbind til alle, så alle børn fik et album med nogle billeder fra turen med hjem. Billeder der skulle printes ud til albummet valgte de selv. Et par af de unge tillige alle billeder på en CD.

Om eftermiddagen var computeren det naturlige samlingssted. Alle skulle se billeder.

Christinas skadestue:

Der var et enkelt minus ved Monte negro: der var ingen sandstrand. Især de små drenge fik mange rifter og sår under fodsåler og på benene af gruset.

Christina indrettede her efter en aften en skadestue i min seng. Fra Danmark havde vi medbragt klorhexidin og masser af plaster. De små drenge elskede skadestuen og omsorgen. Foruden de store rifter blev selv den mindste lille gamle rift fundet frem til behandling.

Tiden gik alt for hurtigt:

Vi kunne konstatere, at ingen børn led af hjemve. Den tredje dag ringede en forældre meget bekymret over ikke at have hørt fra os eller deres børn. Ingen af børnene havde nævnt deres forældre, det virkede ikke som om de overhovedet tænkte på dem. De var optaget af at være i slaraffenland. Så Christina og jeg havde også glemt at ringe eller sige til børnene at de skulle ringe. (Et par af de unge havde faktisk ringet ved ankomsten). Men vi fik beroliget forælderen og så fik alle børn ringet hjem og fortalt at de havde det godt.

Gavnen af ferieopholdet for børnene:

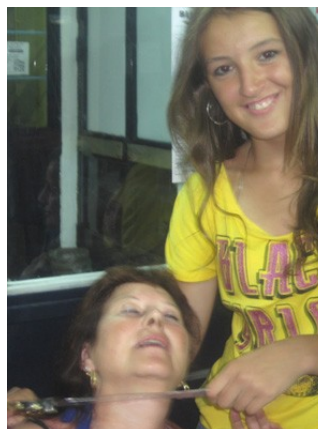
Gavnen af ferieopholdet for børnene og de unge fremgår forhåbentligt af denne rapport. Det var nogle meget glade børn beriget med mange gode oplevelser, vi afleverede tilbage i til deres forældre i Kosovo. Frem for alt også med lidt styrket selvtillid. Under mine besøg i Kosovo har jeg igen og igen hørt børn og unge sige: *"Hvis jeg måske havde opført mig bedre i Danmark"* - *"hvad gjorde jeg galt siden Danmark ikke ville have mig?"* Uanset hvor mange gange jeg har sagt *"det handler ikke om dig, du kunne intet gøre, nogle politikere har besluttet uden at kende dig"* - så har det lydt igen og igen: *"hvad er det jeg har gjort galt"*.

Så selvom det normalt ikke er noget vi dyrker, så ser vi det som et sundhedstegn, da alle unger en af de sidste aftener pludselig stimlede sammen med et triumferende udtryk i ansigterne, og sagde fuck you Anders Fogh – tag et billede Mona og send det som en personlig hilsen til ham fra os. - Og en tak til alle jer, der ikke glemte os og tænker på at vi også har brug for at have det godt. Billedet blev taget og billedet blev sendt.

En afsked med vemod:

De små drenge har klaret tvangsudsendelsen fra Danmarks bedst, sandsynligvis grundet deres lave alder. En af drengene er et såkaldt DAMP-barn – hyperaktiv og skal helst have struktur for at kunne finde ud af tingene. En vidunderlig dreng, der meget let kommer i konflikt, men også af andre børn let bliver udset til syndebuk for alle konflikter. Christina og jeg kom på socialpædagogisk arbejde, og oplevede på den uge, at drengen med vores støtte og muligheden, som der jo var for masser af fysisk aktivitet, fik langt færre konflikter og selv søgte vores hjælp. Men en uge er også for lidt for en langtidseffekt. Det er den dreng, der var sværest at forlade. Vi kan ikke lade være med at tænke på, at det må være et helvede for den dreng at gå i skole, og stort set ikke bedre i hjemmet. Hans mor er på arbejde fra tidlig morgen til sen aften. Han har to større søskende, dødtrætte af ham. Og børnenes far ligger døgnet rundt i sengen psykotisk med en hue trukket ned over hovedet.

Det var en uge med forbavsende få konflikter i betragtning af så mange mennesker så forskellige og så tæt op og ned ad hinanden. Selvfølgelig har der været lidt hist og pist. Det var en uge, hvor børnene fik mulighed for at mødes og snakke igen. De store har en bemærkelsesværdig indbyrdes tolerance. Det skete da at, børnene oplevede at Christina og jeg skældte ud, men de oplevede også at det ikke var farligt. De blev ikke forladt. De blev ikke smidt ud. De oplevede at vi gerne ville dem og gøre hvad der står i vores magt, for at de kunne få en god ferie.

En anden væsentlig ting for børnene: Det var af stor betydning selve det at være som skolekammerater i Kosovo, og at skulle på ferie. Inden turen at kunne fortælle ”jeg skal på ferie” – og efter selvfølgelig at kunne fortælle om ferien.

Vi håber at kunne gentage succesen næste sommer:

Alle ville gerne på feriekoloni igen til næste år. Det vil vi også gerne, hvis vi kan skaffe penge til det. Det var godt at alle fik tilbuddet også dem der var fyldt 18 år. Turen gav uden tvivl alle et bedre selvværd og et tiltrængt hvil fra elendigheden. Det betød meget for de større børn og unge, der kan reflektere, at nogen i Danmark havde tænkt på dem og gjort sig anstrengelser for at gøre dem godt.

Vi valgte i år, fordi det var første og måske eneste gang, at unge tilbagesendte fyldt 18 år kunne få lov til at deltage i ferieopholdet. Vi er dog også af den opfattelse, at lykkes det næste år at stable penge på benene, vil vi sætte en aldersgrænse, så tilbuddet kun omfatter børn og unge under 18 år.

De ældste af de tilbagesendte er nu voksne og må forsøge at klare sig på det vi har kunnet give dem med.

Tilbage i Kosovo efter ferien;

Jeg tog med børnene tilbage og blev en uge med dem i Kosovo. Dels for at lave en afskedstur med børnene, så vi alle kunne runde turen af og alle indbyrdes tage ordentligt afsked med hinanden. Dels skulle jeg besøge alle familier, også de familier, hvis børn ikke havde været med.

Besøg hos familier, hvis børn ikke var med på ferieophold:

I den ene familie drejer det sig nævnt om 4 børn. Familien er etnisk ashkali, og har grund til at frygte forfølgelse. Børnenes mor er psykotisk og paranoid. Børnene forlader sjældent huset, tør ikke gå ud. De har oplevet, at der bliver kastet sten efter dem. Inden familien flygtede i sin tid, blev flere familiemedlemmer myrdet. Imens familien var i Danmark blev smidt en granat ind i deres hus, hvilket huset også bar tydeligt præg af, da de kom tilbage fra Danmark.

Familien har senere fået hjælp fra Danmark til genopbygning af deres hus. Men genopbygningen kan ikke fjerne forældrenes og børnenes skræk, frygten for at gå ud, frygten for andre mennesker (kun jeg måtte besøge dem – ingen af børnene), og ej heller den armod familien lever i.

Når jeg kommer på besøg hos familien, køber jeg altid masser af godter med, så vi laver lidt fest. Ved mit besøg her, gav jeg også familien 200 euro. Vel vidende at 200 euro ikke forslår langt, men bedre end ingenting.

Endnu en grund til at de 4 børn ikke ville med, og som i al sin gru viser, hvor ødelagte de er på sjælen. De turde ikke at tage med, af frygt for at blive kede af det, når de skulle tilbage til Kosovo igen. De fortæller, at de frygter at blive lige så kede af det igen, som da de kom tilbage fra Danmark. Det vil de ikke risikere. Det var umuligt for dem at skelne, at feriekoloni og venden tilbage ville være under helt andre omstændigheder end Danmark og måden de blev sendt tilbage. Den sorg de har, forbinder de med selve det at komme tilbage.

Hvor om alt er sandsynligvis ville de 4 børn psykisk ikke have kunnet magte at være sammen med så mange andre børn som på feriekolonien, heller ikke selv om de kender hinanden fra Danmark. Det er for angstsprovokerende. Det er en familie, hvor både børn og forældre har brug for intensiv psykiatrisk hjælp, og vished om sikkerhed i fremtiden.

Den anden familie drejede det sig om to børn, der ugen inden de blev tvangsudsendt af Danmark overværede deres mor forsøge at hænge sig. Børnene fandt hende. Børnene fik ikke psykologhjælp. Tvangsudsendelse og Kosovo har heller ikke ligefrem afhjulpet deres mors depression. Rædslen for at deres mor skal forsøge selvmord igen sidder i begge børn. De tør ikke lade hende ude af syne.

Andet turen bragte med sig: Genfundet af et nogle savnede familier:

Dagen før jeg skulle af sted fra Kosovo lykkedes det at opspore adressen til en tvangsudsendt familie, som jeg ikke tidligere har kunnet finde. Jeg havde på det tidspunkt været længe væk og kunne blive længere i Kosovo, så et besøg må blive en anden gang. Men det lykkedes at få overbragt en hilsen.

En anden familie, som flygtede et par måneder efter tvangsudsendelsen, havde jeg grundet deres flugt mistet kontakten til og har været dybt bekymret for, hvordan det var gået. Teenagebørnene i Kosovo var med inde på mit hotel, med gratis internet, og så blev der tjattet. Nogle af dem havde via nettet kontakt til børnene fra den flygtede familie, nu i Norge, og så blev der skabt kontakt imellem os igen. Det viste sig, at de havde været vidt omkring, og at Norge havde planlagt at sende familien ud til nye første EU-land (Ungarn). Forældrene havde fået et psykisk sammenbrud og var da vi kom i kontakt begge indlagt. Børnenes far er stadig indlagt.

Børnene i Norge vil selvfølgelig også meget gerne have, at jeg kommer på besøg, hvad jeg ikke pt har økonomi til. Men jeg har familiens sag fra Danmark, og har kunnet sende lægeoplysninger til de norske myndigheder, samt dokumentation for familiens situation i Kosovo. Jeg besøgte dem lige efter de var blevet tvangsendt i 2006 og har til alt held video-optagelser. Jeg ved selvfølgelig ikke på forhånd, om det får de norske myndigheder til at ombestemme sig, men kan håbe at det hjælper.

Asyl i Frankrig med Støttekredsens hjælp til en tvangsudsendt familie flygtet igen:

Også imens jeg var i Kosovo, fik jeg pludselig oplyst, at en anden familie flygtet igen, denne familie til Frankrig, havde fået asyl i Frankrig. Det er en familie, hvis sag jeg har været stærkt involveret i, også i Frankrig – også for den familie har jeg haft lægeoplysninger fra deres tid i Danmark og dokumentation for deres situation i Kosovo, som jeg har sendt til de franske myndigheder.

Så selvom lidt af en omvej besluttede jeg at rejse hjem over Frankrig og besøge familien. Det blev en god afslutning på Kosovoturen. Familien har fået asyl. Og for første gang i alle de år, jeg har kendt familien, var det jagede udtryk i deres øjne væk. Over ansigterne hvilede et fredeligt skær. Jeg kunne glæde mig på deres vegne og over at det af og til nytter noget at gøre noget.

Med venlig hilsen

Mona Ljungberg

Inden afskeden
valgte vi en stjerne.
Vores stjerne.
I stjernen
mødes vore blikke.
Vore øjne kan ingen
afstande skille ad.

Støttekredsen for flygtninge i Fare

FLYGTNINGENYT JANUAR-MARTS 2008

Indhold

- 1 - Asylbørnenes fotoudstilling
- 2 - Åbent brev til Birthe Rønn
Hornbech
- 3 - Det lovløse Danmark
- 4 - Hvorfor er det så svært at
redegøre for?
- 5 - Aborigines og Non-originals
- 6 - Åbent brev til Villy Søvndal
- 6 - Hører du P3?
- 7 - Besøg i Kosovo februar 2008
- 8 - VKO-aftalen
- 10 - VKO i små sko
- 11 - Udvisningsdomme uden dom
- 12 - Info fra Sverige om Irak-
aftalen
- 14 - Dansk Røde Kors hykleri
uden grænser
- 15 - Regnskab 2007

Bagsiden:

Miljøministeren har da vist
overset skoven for træer

Asylbørnenes fotoudstilling kom- mer til Hillerød Rådhus 6. maj 2008

Asylbørnenes fotoudstilling "Må jeg være hér?" kommer snart til Hillerød Rådhus, hvor den vil køre i 3 uger.

Udstillingen åbnes 6. maj 2008 kl. 13.00 af kommunens borgmester, Kirsten Jensen.

Vi håber at se mange af jer.

Udstillingen giver dig mulighed for at se, under hvilke vilkår asylbørnene er vokset op i Danmark og er blevet udvidet med enkelte foto af asylbørn efter deres tvangsudsendelse til Kosovo. Udstillingen vil være at se på Hillerød Rådhus fra 6. maj og en måned frem.

Med venlig hilsen

Lise Møller Christensen (Kaldenavn: Kuki)

Støttekredsen for Flygtninge i Fare

Åbent brev til Birthe Rønne Hornbech

Om aktanmodninger der drukner i bureaukrati og langsommelig sagsbehandling:

Kære Birthe Rønn Hornbech

Dengang du blev udnævnt til minister for flygtningeområdet, udtalte du som betingelse for at besvare spørgsmål på henvendelser til dig om enkeltsager, at dem udefra der henvender sig, har sat sig ind i hele sagen, og ikke kun enkeltakter.

Fint, tænkte jeg, der normalt beder om akter, inden jeg tager stilling til min involvering i en sag, og derfor er vel vidende om, det ofte kan være et problem at få alle sagsakter fra Udlændingestyrelsen tilsendt uden at skulle rykke, og uden nogle gange at skulle klage til ministerium eller ombudsmand. Et krav fra din side om at sætte sig ind i hele sagen, må jo således også omvendt forpligtige til at stramme op i udlændingestyrelsen og sørge for, at akterne er til at få udleveret i overensstemmelse med forvaltningslovens bestemmelser.

Desværre må jeg så konstatere, at efter du er blevet minister, er det også blevet endnu vanskeligere at få akter fra udlændingestyrelsen end tidligere. Udlændingestyrelsen har stadig problemer med at sende sagsakter, og svarer ikke på rykkere. Hvor ministeriet, førend du blev minister, kunne behandle en klage herover i løbet af få dage, således at akterne blev tilsendt, må jeg også konstatere, at klagerne nu drukner i bureaukrati og langsommelig sagsbehandling i ministeriet, efter at du er blevet minister.

Det ved jeg ikke, om du er bekendt med, men ellers bliver du det nu igennem denne henvendelse.

Jeg har klager liggende i ministeriet over udlændingestyrelsen og manglende fremsendelse af akter:

Vedr. udl. Nr. 128-xxxxxx

Det drejer sig om enkeltakter, som udlændingestyrelsen ikke har fremsendt sammen med de øvrige akter i sagen. Nogle politirapporter i udsendelsessagen. Styrelsen har aldrig givet mig en begrundelse for ikke at fremsende politirapporterne. Styrelsen har end ikke sendt mig et svar. Så det er, hvad dit ministerium skal tage stilling til: skal udlændinge-

styrelsen overholde forvaltningsloven ej. Det forekommer mig usandsynligt, at de anmodede politirapporter indeholder fortrolige oplysninger, der af offentlige hensyn ikke bør komme til mit kendskab. Bl.a. drejer det sig om en politirapport vedr. Rigspolitiets oplysninger i telefonen til ministeriet om årsagen til, at ægteparrets børn var anbragt på et børnehjem. En anden rapport om Rigspolitiets samtaler med anbringende kommune etc. Foreløbig har det taget måneder for dit ministerium at behandle min klage, og jeg har endnu ikke fået akterne. Det er et halvt år siden, jeg første gang bad styrelsen om at få tilsendt alle sagens akter. Rigspoliet oplyser at have sendt alle sine akter i udsendelsessagen til udlændingestyrelsen.

Vedr. udl. Nr. 128-yyyyyy

Det drejer sig om en familie, der også er udsendt til Kosovo. Familien blev landskendt i februar 2007 på baggrund af en dokumentarudsendelse i TV2 om de tvangsudsendte børn. Børnenes far er svært psykotisk, også erkendt af de danske myndigheder. Manden er ikke i stand til at tage stilling til noget selv. Hans kone fungerer derfor også som sygepasser og værge, og tager stilling på sin mands vegne. Erkendt af ministeriet, der på baggrund af hustruens fuldmagt og min anmodning har tilsendt mig alle ministeriets sagsakter vedr. begge ægtefæller.

Udlændingestyrelsen har afslået at fremsende kaudionsaksakter vedr. den mandlige ansøger, begrundet i, at han ikke har underskrevet fuldmagten. Jeg har fået tilsendt akterne for begge ægtefæller i asylsagen. Som nævnt har Ministeriet for længe siden fremsendt mig ministeriets akter i forbindelse med familiens anmodninger om ophold i Danmark.

Ministeriet har således med sin egen fremsendelse af akter taget stilling til, at hustruens underskrift også er gældende som fuldmagt for hendes psykotiske ægtefælle, som hun lever sammen med. Men foreløbig har ministeriet været 3 mdr. om at behandle klagesagen over udlændingestyrelsens afslag på aktindsigt i kaudionsakter vedr. manden.

Jeg har endnu ikke fået de anmodede akter fra udlændingestyrelsen.

Med venlig hilsen, Mona Ljungberg

Det lovløse Danmark

(Udlændingenummer og navn sat på i nyhedsbrevet til Folketingets udlændingeudvalg og ministeriet)

Jo mere man graver i sagen, desto større undren over så megen råddenskab.

Der burde rulle hoveder. Også høje hoveder.

Det der er foregået her, og det røgslør ministeriet forsøger at lægge ud over, er alt for udspekuleret til, at en eller anden assistent på gulvet har siddet og regnet den ud.

Der burde nedsættes en "uvildig" undersøgelseskommission, der kulegraver sagen. Den burde kulegraves af en domstol.

Men regeringen har sammen med Dansk Folkeparti flertal, så derfor bliver ingen af delene sat i værk.

Og derfor kan ministerium og andre magtfulde åbenlyst blæse højt og flot på lovgivning. Åbenlyst også lægge slør over, hvad de gør, imens vi andre står og ser måbende på. De ved, det får ingen konsekvenser. Og sløret får det trods alt til at se lidt kønnere ud, når nogen brokker sig.

Først beslutter ministeriet at sende en familie ud på et fiktivt skabt grundlag.

1. En overlæge havde afgivet erklæring med direkte usande oplysninger om børnenes mor. Lægeoplysningerne fremskaffet af Rigspolitiet.
2. Rigspolitiet afgav selv usande oplysninger til Ministeriet om, hvorfor ægteparrets to børn var på børnehjem
3. Ministeriet selv forsømte meget belejligt at søge de oplysninger, som ministeriet var forpligtiget til at søge hos kommunen vedr. ægteparrets to børn.
4. I stedet søgte Ministeriet oplysningerne hos Rigspolitiet, der gav usande oplysninger.
5. Således kunne ministeriet nøjes med at bygge på de usande oplysninger, og erklære sig uvidende.

Familien blev tvangsudsendt til Kosovo i miserabel tilstand. Mor og to børn i alvorlig psykisk krise. Hun havde ugen forinden forsøgt selvmord, børnene overværet det.

De kan i Kosovo ikke få krisehjælp. Mor har i forvejen gennem årene i Danmark været kendt med svære traumer. Børnene ligeså.

Der er en far med. Han er ikke psykolog, og kan ikke hjælpe dem. Tværtimod bukkes han også under, hvis familien ikke får hjælp. Otte måneder efter tvangsudsendelsen ligner han pludselig en mand

på 60 år. (han er omkring de 30).

– Jeg sender en klage, da jeg overtager sagen og finder ud af hvilket grundlag familien er blevet tvangsudsendt på.

– Jeg har et hyr med fra Udlændingestyrelsen at få de akter, der kan afdække ansvarsplacering. Har ikke fået dem endnu.

– Så opdages, at der i ministeriet ligger en 3½ år gammelt ansøgning om ophold efter en paragraf (9c1), og uden at ministeriet har behandlet ansøgningen.

– Så udover at være tvangsudsendt på et ulovligt grundlag i forhold til (§9b1), lå der også en ubehandlet ansøgning efter (§9c1), da familien blev tvangsudsendt.

– Begge paragraffer var søgt af særlige humanitære hensyn.

Ministeriet opdager den 3½ år gamle ansøgning grundet min forespørgsel på en kopi af afgørelsen (jeg har ingen viden om, og kan ikke vide, at der ikke var truffet afgørelse)

Det burde være en selvfølge, at ministeriet havde behandlet en ansøgning på et tidspunkt, inden familien blev sendt ud, ansøgningen var dengang 2½ år gammel.

Pludselig forleden træffer ministeriet så afgørelse, uden først at høre, om der under de 3½ år er kommet nye oplysninger. Rent praktisk, så ligger de nye oplysninger selvfølgelig også allerede i ministeriet sammen med klagen indgivet over den ulovlige udsendelse.

Men oplysningerne i klagen over uregelmæssigheder vælger ministeriet nu at se bort fra, fordi den ulovlige udsendelse skete i forbindelse med den anden paragraf (9b1)

Og begrundet ministeriet afslaget på den 3½ år gamle ansøgning med:

Begge paragraffer er søgt og kan søges med samme begrundelse: særlige humanitære hensyn.

Vi har tidligere truffet afgørelse i forhold til den ene paragraf (9b1) (afgørelsen truffet på det ulovlige grundlag).

Da begge paragraffer er søgt med begrundelsen: særlige humanitære hensyn, vil den afgørelse vi træffer nu på (9c1) søgt for 3½ år siden, være underlagt den afgørelse vi har truffet (ikke oplyst: på et ulovligt grundlag) efter §9b1. Det var jo et afslag

Det lovløse Danmark

og så giver 9c1 også afslag.

Klagen over de andre forhold (uregelmæssigheder og fejl) i afslaget på ansøgningen om ophold efter §9b1 meddeler ministeriet i samme skrivelse at ville tage stilling til på et senere tidspunkt.

Havde det været talbogholderi, havde ministeriets regnemetode, været faldet ind under begrebet "kreativ bogføring".

Ovenstående er blot nogle af de mange forvaltningsmæssige uregelmæssigheder i sagen.

Vi ved det alle. Og de ved det. De kan tillade sig åbenlyst at begå uregelmæssigheder.

De kan tillade sig det, fordi de ved, det ikke får konsekvenser.

For Regeringen og Dansk Folkeparti er i flertal og kan afvise en uvildig undersøgelse, eller en Rigsretssag, der kan afsløre, hvad der foregår.

På næste side de punkter ministeriet 27.2.2008 er blevet bedt om at forholde sig konkret til, og med i den oprindelige klage sendt til ministeriet den 21. november. I skrivende stund er det 8. april 2008. Ministeriet har endnu ikke besvaret klagen over grundlaget familien blev tvangsudsendt.

Hvorfor er det så svært at redegøre for?

1. Politiakterne i udsendelsessagen

Jeg har stadig ikke modtaget de anmodede politirapporter i udsendelsessagen. Dem skal jeg hermed rykke for, samt anmode om en forklaring på grunden til at de endnu ikke er tilsendt.

2. Afgørelse på 9c1

Jeg har i skrivelser af 24.1.2008 samt e-mail af 19.2.2008 anmodet ministeriet om at tilsende mig kopi af ministeriets afgørelse på ansøgning om opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens §9c1 og har endnu ikke modtaget den. Jeg skal derfor bede om at få den tilsendt snarest med en forklaring om, hvorfor den ikke er blevet tilsendt.

3. Overlæge H. S.s erklæring af 29.3.2007

Jeg i skal anmode Ministeriet om særskilt at forholde sig til, at overlæge H.S. i sin erklæring har fremsat urigtige oplysninger vedr. børnenes mors indlæggelsesforløb på Hillerød Sygehus, herunder at man på Hillerød hospital ikke havde haft skyggen af mistanke om selvmordsfarlighed, imens journalerne viser, at hun blev indlagt grundet selvmordsrisiko "i allerhøjeste grad", og 27.3.2007 – 29.3.2007 var tvangstilbageholdt grundet selvmordsrisiko. Jeg skal anmode ministeriet om særskilt at forholde sig til, at overlæge H.S.s erklæring af 29.3.2007

dermed har karakter af partsindlæg for Rigspolitiet og således ikke uvildigt.

4. Rigspolitiet.

Jeg skal anmode Ministeriet om særskilt at forholde sig til, at Rigspolitiet den 3.4.2007 i direkte modstrid med sandheden har oplyst til ministeriet, at ægteparrets to børns ophold på døgninstitution blot drejede sig om en praktisk foranstaltning.

5. Ministeriets høring hos Rigspolitiet i stedet for besluttende kommune.

Jeg skal anmode ministeriet om særskilt at forholde sig til, at man ikke kontaktede anbringende kommuner om grunden til de to børns ophold på døgninstitution.

Jeg skal anmode ministeriet om særskilt at forholde sig til, hvorfor ministeriet alene kontaktede Rigspolitiet og alene baserede sin afgørelse på Rigspolitiets oplysninger vedr. grunden til de to børns ophold på døgninstitution, idet kommunen er den besluttende myndighed omkring anbringelsesforanstaltninger og børns ophold på døgninstitution.

6. Vedr. tvangsudsendelsen på fejlagtigt grundlag

Hvorfor er det så svært at redegøre for?

Jeg skal anmode ministeriet om at forholde sig til, om det er i overensstemmelse med danske regler at tvangsudsende to børn i en choktilstand, der kræver krisebehandling, deres mor i alvorlig psykisk krise med selvmordsforsøg, hele familien med behov for en psykosocial indsats, – til et land, hvor der ikke findes et sundheds- og socialvæsen eller muligheder for hjælp – og endvidere til et område af Kosovo, hvor der hersker middelalderlige samfundsnormer, som børnene i deres kritiske tilstand er tvunget til at skulle gebærde sig i.

Jeg skal anmode om, at ministeriet forholder sig også henset til tidligere minister Rikke Hvilshøjs løfter til Folketingssalen, om at sådanne tvangsudsendelser ville ophøre, hvordan denne tvangsudsendelse

se af familien stemmer overens med dette løfte.

Af øvrige kommentarer skal jeg henvise til min skrivelse af 21.11.2007. Jeg kan endvidere oplyse, at jeg i februar har besøgt familien, og at drengen Rifat nu virker i en kronificeret choktilstand. Han er trist og tavs. Søsteren Benazera taler for ham og fortæller, han hele tiden er bange, og kun tør gå ud af huset sammen med hende.

Med forbehold for at de udbedte akter efter min modtagelse ikke giver anledning til yderligere, har jeg ikke flere bemærkninger.

*Med venlig hilsen
Mona Ljungberg*

Aboriginals og Non-originals

Europæerne indvandrede i Australien og fortrængte den oprindelige befolkning: Aboriginals: de indfødte. Ellers er lighederne mellem Aboriginals og Non-originals skæbner større end forskellen.

Non-originals var oprindeligt indfødte i et land, de blev fortrængt fra, enten af andre indfødte, eller af folk der kom ind udefra. Non-originals er indfødte fortrængt til andre lande, nogle af dem til Danmark.

Som Aboriginals blev det i Australien, tvinges disse non-originals i Danmark ud i særlige reservater, hvor de overvåges og skal overleve på særligt vanskelige betingelser. Det usynlige stempel i panden er således synligt for enhver: Her er nogle non-originals – primitive væsener – som vi skal bruge primitive opdragelsesmidler imod: enten til at tvinge dem tilbage til deres højerestående forfølgere, eller krigsødelagte land. For enkelte af dem, for at de kan lære at indordne sig vores normer og komme op på samme høje niveau som os.

Desværre har det så vist sig, at Non-originals hverken lader sig opdrage til det ene eller det andet af at leve uden menneskelig status under primitive forhold i særlige reservater. De primitive væsener får psykiske sygdomme af at blive frataget deres men-

neskelige status og stækket i deres handlemuligheder for at ændre på en belastende situation. Misforstå dog ikke. De psykiske sygdomme skyldes ikke, at de har følelser som os, men at de er primitive væsener: Non-originals.

Derfor har der også vist sig et problem med disse Non-originals børn. Egentligt kunne børnene blive til gode danske borgere som os, hvis blot de bliver adskilt fra deres Non-originale forældre. Så vi overtager god gammel Australsk skik og fastholder forældrene i særlige reservater og tvangsfjerner børnene, så de kan blive opdraget i gode danske familier og institutioner, langt væk fra deres forældre. Forældrene foreslår Dansk Folkeparti, som de højstående intellektuelle væsener de er, at sende langt væk fra børnene, ud til deres højtstående forfølgere og/eller primitive forhold i krigsødelagte lande.

Og børnene: Nok kan de blive opdraget til at blive ensrettet og indadoptere danske normer, som de laverestående Non-originale, de nu er. For følelser og længsler efter deres forældre som danske børn, det kan disse Non-originale børn ikke have.

Åbent brev til Villy Søvndal

Om dansk demokrati

For os er det største problem ikke, at du har sagt "Rend og hop" til Hitzb-ut-Tharir. Men hvorfor kun til Hitzb-ut-Tharir?

Du inviterer samtidig "dem der vil det danske demokrati til at blive" – den udtalelse finder vi problematisk. For her i ligger implicit, at det danske demokrati er velfungerende, om end det på et af de væsentligste områder er et skindemokrati.

Med skindemokrati mener vi et system, hvor der føres en politik udadtil, og en anden bag kulisserne, som vælgerne ikke får, – eller kun med store anstrengelser kan få lidt indblik i. Vælgere der orker og kan afse tid til at bruge år af deres liv på at grave sig udenom spindoktorer og ind i styrelser og forvaltningsinstitutioner for at kunne følge, hvad der reelt ligger i de politiske budskaber, der sendes ud.

– Grave sig udenom spindoktorer i hundredvis betalt med høje lønninger med det ene formål at fodre vælgerne med politiske budskaber, der tager sig pænere ud end det reelle indhold. Imens omvendt, den lille mand eller kvinde skal betale både med tid og penge for at finde ud af, hvad det reelle indhold er i budskaberne, vi fodres med og bliver bedt om at stemme på.

For os er det største problem ikke, at du har sagt "Rend og hop" til Hitzb-ut-Tharir, fordi de ikke vil demokrati. Vi mener nok, at du burde have inkluderet et par stykker af de mennesker, der befinder sig på din arbejdsplads.

*Med venlig hilsen
Bestyrelsen
Støttekredsen for flygtninge i fare*

Hører du P3?

Hører du P3, så har du igennem længere tid i P3s reklameindslag for P3-nyheder, dagligt og igen og igen kunne høre et lydclip: "Indvandrerunge sætter ild til biler og containere".

Hvorfor mon ikke ligeså stor vægten i P3 af:

"Danske unge tævede ung indvandrer ihjel, da han gik med aviser".

Eller hvorfor ikke: "Unge danskeres ildspåsættelser af biler og containere har nu bredt sig som protestmiddel til unge indvandrere i Danmark"

Hvorfor er det så væsentligt for P3 at fremhæve unge indvandrere som særlige ballademagere i forhold til andre unge i Danmark?

P3s reklame for sig sine nyheder kan undre så meget desto mere, eftersom begivenhederne fandt sted for måneder tilbage, og imens de fandt sted var på forsiden i alle landets medier. Det er altså nyheder med særkendetegn som P3-nyhed, der har reklameværdien for P3.

*Med venlig hilsen
Bestyrelsen,
Støttekredsen for flygtninge i fare*

Besøg i Kosovo februar 2008

Asylfamilie på 8 kvadratmeter:

Fem mennesker bor, spiser, sover, klæder om i et værelse på 8 kvadratmeter!

Ved mit nylige besøg hos familien her, er det måneder siden sidst. To forældre og tre børn. Men ordet kernefamilie virker forkert. Den ene forælder er alvorligt psykisk syg. Sidder som en zombi i en krog. Den ældste af pigerne, teenager, var før hvad man vil betegne som pæn slank. Nu er hun mager. Radmager. Hun har det bestemte udtryk i øjnene, som kun underernærede mennesker får. Jeg bliver i tvivl om hun har anoreksi. Spørger hende om, det er med vilje, hun er blevet så tynd?

Men nej, siger hun: "Jeg har bare ingen appetit". Hun ved godt, at hun er blevet for tynd. Hun har ikke været til læge... Hvorfor mon ikke? Hvordan kan hun gå der og tage sig så meget, uden at nogen tager notits af det? Hun er tydeligt så underernæret, så det begynder at være farligt. Jeg ved ikke andet at gøre end straks at tage hende ud på en restaurant. Hun skal bare i gang med at spise.

Pigen har en nogenlunde jævnaldrende søster, som naturligt kommer med. I en tynd sommerjakke, omend bidende koldt. Jeg beder hende om at tage en vinterjakke på. Men forgæves. Hun har kun sin tynde sommerjakke, godt der er varme i bilen og at vi ikke skal med det offentlige. Vi finder et godt spise-sted. Til min store lettelse spiser begge piger. Den ene af dem kun lidt. Men hun spiser. På tilbagevejen fortæller jeg som det er: at hun er så tynd, så det er ved at være rigtig farligt.

Mine ord ser ud til at gøre et vist indtryk. Hvorfor har ingen taget en snak med den pige før? Hun lover mig at spise, også selvom hun ikke har appetit. Også selvom maden måske er ensformig, når der ikke er så mange penge til mad. – Jeg ringer efter et par dage, hun har holdt sit løfte, fortæller hun stolt. En pige, der blot hung- rer efter lidt omsorg og vær- dige livsvilkår. I mit stille sind

ved jeg ikke, om ikke også jeg ville miste appetitten i det lille overfyldte rum. – Og sammenkrøbet i en krog et eller andet væsen, der engang var den ene forælder.

Asylfamilie på 15 – 20 kvadratmeter

Nu hvor jeg alligevel var der, stak jeg hovedet ind til en anden familie, som jeg længe heller ikke havde set. Familien har lidt flere kvadratmeter end den forrige, men bestemt ingen balsal: 15 – 20 kvadratmeter til 6 mennesker. Også her er den ene forælder alvorligt psykisk syg. Skæret af vanvid hviler over børnenes mor. Hun sidder i en stol og sitrer over hele kroppen. Græder. Når hun ikke stirrer ud i luften. – Da jeg rækker hende min hånd, griber hun fat, klamrer sig fast og vil i lang tid ikke slippe igen. Hendes rystelser trænger igennem min hånd og hele vejen ind i kroppen. Omkring hende ser børnene på med et udtryk at kronisk tristhed i deres øjne. Dag ud og dag ind. Der er ingen fristeder at gå hen.

Kun to af børnene går i skole. En tredje er efterhånden fyldt 18 år. Den mellemste er 13 år og burde gå i skole, men er blevet bange for at gå ud. Så derfor ingen undervisning. Jeg bliver og snakker lidt med børnene. De er ikke bare triste. De er gennemsyrede af angst. Børnenes far sidder magtesløs. Forsøger på bedste vis at berolige sine børn, hvilket ikke lykkes. Han selv er lige så bange som dem, så hvordan kunne berolige.

Mona Ljungberg

VKO aftalen af 16.1.2008

VKO-aftalen af 16.1.2008 er 11 sider lang. Derfor kan vi ikke trykke den. Den blev lanceret som en forbedring af asylsøgnernes forhold, men er reelt en aftale mellem VKO om yderligere tiltag til at tilbage-sende irakiske asylsøgere.

Støttekredsens Høringssvar til VKO-aftalen af 16.1.2008

1. Konteksten aftalen efter vores opfattelse bør vurderes i:

Som en konsekvens af folkedrabene under 2. verdenskrig, og ikke mindst, hvordan de kunne lade sig gøre: nemlig igennem de fleste europæiske landes deltagelse i folkemordene ved igennem 1930'erne at afvise flygtninge fra Tyskland og sende dem tilbage, – blev asylrettigheden/retten til beskyttelse i efterkrigsårene ophøjet til en menneskerettighed gældende for enhver af verdens borgere, der grundet overgreb eller risikoen herfor måtte blive drevet på flugt fra sit hjemland. Verdens statsoverhoveder fik dermed både pligt til at yde alle borgere beskyttelse, og pligt til og en fælles interesse i at arbejde for fremme af menneskerettighederne på tværs af alle stater.

Fra 2001, da VKO begyndte at danne flertal, er Danmarks asylpolitik med forskellige lovtiltag ble-vet ændret til reel udvisningspolitik. Vi finder yderligere, der kan tales om en decideret kynisk ned-brydningspolitik af flygtninge: Kynisk og ned-brydende, ved at tvinge mennesker tilbage til lande, hvor deres liv og helbred er i risiko, og børn truet i deres opvækst. Vi skal her bringe de tilbagesendte Kosovo-flygtninge i erindring. – Kynisk og nedbrydende, idet der foruden afskaffelse af det enkelte menneskes asylret, i årene 2001 – 2005 målrettet i Danmark med forskellige lovtiltag er blevet ind-ført helbredsnedbrydende forhold her i landet for de af verdens borgere, der ikke vil vende tilbage til hjemlande/egne, hvor deres liv og helbred fysisk er i risiko.

Af andre helbredsnedbrydende forhold indført i

Danmark af VKO-flertallet skal her nævnes: Væ-sentlige kostrestriktioner for flygtninge, væsentli-ge restriktioner i andre basale nødvendigheder til opretholdelse af liv og helbred (hygiejnemidler, tøj m.m.), yderst begrænset adgang til læge- og an-den nødvendig helbredsmæssig behandling, indlo-gering af flygtninge i særlige lejre under særdeles ringe boligkår, hyppige tvungne opbrud og tvangs-flytninger rundt til forskellige egne af Danmark, for-bud imod uddannelse og arbejde, samt til de afviste flygtningebørn særskilte skoler med væsentlige rin-gere undervisningstilbud end til danske børn. Med andre ord: der er indført en slags apartheidspolitik imod borgere af nærmere bestemte nationaliteter og etniciteter, der har søgt til Danmark af livsnød-vendige grunde.

Tiltag til nedbrydelse af flygtningene indført i Dan-mark af VKO efter 2001 er ikke på noget tidspunkt blevet fjernet igen. Der har grundet folkelige initiati-ver til oplysning om nedbrydningspolitikken og deraf følgende omsiggribende folkeprotester, efter 2006 blot været foretaget mindre justeringer af, hvordan nedbrydelsen af flygtninge fremover kunne maske-res som forbedringer for flygtningene. Et tidligere eksempel på en sådan maskering: Loven om af-skaffelse af madkasseordning.

2. VKO-aftalen af 16.1.2008 :

Vi finder i aftalen af 16.1.2008 ingen tegn på evne til nytænkning, såvel som vi ikke finder tegn på evne til at lære af historiens erfaringer, eller tegn på evne til indlevelse i den humanitære katastrofe for det enkelte menneske flygtet fra forfølgelse og/eller krig. Aftalen bærer præg af at være et produkt af, hvad vi vil karakterisere som VKOs flygtningefobi: Konkret er aftalen for os at se, blot en videreførelse af et apartheidslignende system indført i Danmark i 2001 med enkelte justeringer i nedbrydnings-metoderne.

3. Hvem gavner VKO-aftalen:

Apartheidssystemet administreres og gennemfø-res praktisk af Dansk Røde Kors imod betaling med danskernes skattepenge. VKO-flertallet udtrykker sin fulde tilfredshed ved denne ordning med Dansk Røde Kors. Der er iflg. forliget afsat 5 millioner kro-ner årligt i merudgifter til administration og gennem-

førsel af justeringer aftalt mellem VKO og Dansk Røde Kors. De eneste, der synes at have gevinst af VKOs justeringsaftale af 16.1.2008, synes således at være Dansk Røde Kors, der med aftalen får mulighed for at opretholde beskæftigelse for organisationen i Danmark.

4. Flygtninge med Humanitære opholdstilladelser i risiko:

Aftalen omhandler tilsyneladende kun centerflygtningene. Vi finder i vores stillingtagen væsentligt at påpege risikoen for flygtninge, der i Danmark har fået opholdstilladelse af humanitære grunde, hvilket ikke er at sidestille med asyl. Enkelte alvorlige sygdomme uden behandlingsmuligheder i hjemlandet kan i nogle tilfælde udløse en humanitær opholdstilladelse.

Efter at VKO fik flertal i 2001, har et væsentligt større antal flygtninge end i tidligere år fået tildelt opholdstilladelse af humanitære grunde. Opholdsbetingelserne under humanitær opholdstilladelse er efter 2001 endvidere blevet væsentligt forringede. Før 2001 blev humanitære opholdstilladelser tildelt midlertidigt med henblik på varigt ophold i Danmark. Netop udsigten til "varighed", sikkerhed imod overgreb for fremtiden, var med til at lindre og danne grobund for helbredelse af flygtninges psykiske lidelser forbundet med traumeoplevelser i hjemlandet. En opnåelse af bedring i tilstanden medførte ikke, at en midlertidig opholdstilladelse automatisk blev frataget flygtningen igen. Opholdstilladelsen blev givet med henblik på at lindre kronisk lidelse. Således er det ikke i dag. Også den midlertidige opholdstilladelse bruges i dag til at stress og nedbryde flygtninge.

Efter VKO fik flertal i 2001 gives Humanitær opholdstilladelse midlertidigt for ½ – 1 år ad gangen, og kun med henblik på midlertidigt ophold. Opholdstilladelsen kan evt. forlænges for ½ – 1 år ad gangen. Betingelsen "med henblik på midlertidigt ophold" betyder som det ene at flertallet af de flygtninge, der har fået en humanitær opholdstilladelse holdes fast i frygt for at blive udsendt og udsat for nye overgreb i hjemlandet, og at den grundlæggende frygt hindrer effekt af behandling.

Nogle få har med den midlertidige opholdstilladelse fattet håb til en sikret fremtid, såvel som udflytning fra centret og et selvstændigt liv med rettigheder for disse få har ført til en umiddelbar bedring.

På trods af, at de fortsat var alvorlige syge, og der i deres psykiske tilstand kun synes sporet en mindre bedring, har de pågældende oplevet, at deres opholdstilladelse ved ansøgning om forlængelse efterfølgende bortfaldt. Resultatet har været tilbagefald til decideret psykosetilstand. Tilbage i psykosetilstanden genoptages humanitærsagen. Grundet den umiddelbare risiko hermed igen er drevet over, kan pågældende flygtning så igen opleve en mindre bedring, få afslag og med afslag igen blive sendt tilbage til sin psykosetilstand, sagen genoptages osv.

Hovedsageligt omfatter tildelingen af humanitære opholdstilladelser flygtninge, der grundet risikoen i hjemlandet ikke har villet vende tilbage dertil efter afslag på asyl, og i årene efter asylafslaget i stedet er blevet psykisk brudt ned af opholdet i Danmarks centersystem. Om end tildelingen af humanitære opholdstilladelser af VKO-flertallet er et forsøg på at opnå en midlertidig bedring for flygtningen, – stor nok bedring til senere at sende flygtningen ud, uden at Danmark kommer på kant med de internationale konventioner, – om end VKO-flertallet har indført nedbrydende betingelser for flygtninge, der har fået ophold af humanitære grunde i Danmark, ser vi på baggrund af indholdet i VKO-aftalen af 16.1.2008, den som et tiltag til yderligere at indskrænke mulighederne for flygtninges lovlige ophold i Danmark.

5. Papirusser-forlig:

VKO-flertallet har ikke uden grund fået tilnavnet: "papirusser-regeringen" eller papirusser-flertallet om man vil. Som en afsluttende kommentar til aftalen skal vi her påpege at indførslen af de nedbrydende tilstande for flygtninge i Danmark, efter VKO har dannet flertal fra 2001, og ikke mindst de mange maskeringer af VKOs nedbrydningspolitik, i alle organer indebærer dynger af papirer, kontrolskemaer og erklæringer, der skal skrives og udfyldes og læses og sendes frem og tilbage. Aftalen af 16.1.2008 afviger i den henseende ikke fra andre aftaler mellem VKO. Ser vi ligeledes på baggrunden for aftalen, – hvordan den for måneder siden blev slået op som nytænkning og ny politik, uden at der efter måneders arbejde er kommet andet ud af det end 11 sider papir med nogle småjusteringer af nedbrydningspolitikens gennemførelse i praksis, finder vi endelig, at aftalen kan karakteriseres ved at være et ægte "papirusserforlig".

VKO-aftalen

6. Vores afsluttende konklusion er derfor i al sin korthed:

Aftalen indeholder som sådan ikke noget væsentligt nyt. Det er en aftale tilpasset til lejligheden, og drejer sig blot om en mindre regulering i den hidtidige udvisnings- og nedbrydningspolitik af flygtninge. Aftalen er et papirnusserforlig. (Blår i øjnene på den danske befolkning)

Aftalen gavner opretholdelsen af beskæftigede i Dansk Røde Kors.

7. Spørgsmål, vi finder interessante at få besvaret i forbindelse med VKO-aftalen af 16.1.2008:

Vedr. boligblokkene i Sandholm

Det er militærets bygninger i Sandholm og med tilstødende militære områder. Hvilke planer foreligger der om de nuværende boligblokkes fremtidige anvendelse?

Spørgsmål vedr. udgifterne til Dansk Røde Kors: Hvad får nuværende leder af Dansk Røde Kors i løn?

Hvad får lederen af Dansk Røde Kors' asylafdeling i løn?

Hvor meget betaler de danske skatteydere årligt til Dansk Røde Kors for at drive og administrere centre med tilhørende institutioner og boliger?

Spørgsmål vedr. Statsborgerskab:

Hvornår er der sidst blevet tildelt statsborgerskab til

udlændinge med ophold i Danmark? Hvor mange står på ventelisten? Hvornår har de søgt? Hvor meget tid har været reel sagsbehandlingstid af ansøgninger? Hvor meget tid har reelt været ventetid på behandling af ansøgningerne? Hvor meget tid har reelt været ventetid som følge af indførsel og indarbejdning af nye bureaukratiske regler? samt Folketingsvalg?

Med venlig hilsen

Støttekredsen for Flygtninge i Fare

Mona Ljungberg

Spørgsmål vedr. statsborgerskab blev stillet, fordi: Samir Behric i støttekredsens bestyrelse mere end to år tidligere havde indgivet ansøgning om dansk statsborgerskab. Det er jo selvfølgelig ikke kun for Samir, men for alle ansøgere, der er så lang sagsbehandlingstid. Men nu vidste vi det på grund af Samir, der ventede og ventede og ventede. I marts i år fik Samir og ca. 2000 andre endelig tildelt dansk statsborgerskab.

Personer, der ønsker at søge dansk statsborgerskab skal have haft opholdstilladelse 7 år i Danmark, førend de kan indgive ansøgning. Herefter en sagsbehandlingstid på 2 år.

VKO i små sko

Helin er 21 år og har været i Danmark fra hun var 12 år – altså i 9 år.

Helin har forældre og søskende – alle afviste flygtninge og bor på center.

Efter hiv og sving fik Helin for et års tid siden lov til at tage en frisøruddannelse. Hun skulle ikke love at tage tilbage til Irak.

Ved bestået eksamen var hun både lykkelig og trist: For færdig med uddannelsen havde Helin igen ikke noget at stå op til.

Helin fik så lovning på, at hun kunne videreuddanne

sig til kosmetolog. Helin skulle ikke love at tage tilbage til Irak.

Det er siden blevet ændret. For at kunne videreuddanne sig og ikke sidde og hænge i Avnstrup, skal Helin nu skrive under på at hun vil rejse tilbage til Irak.

Forståeligt, mener vi, at ingen irakere vil tilbage til det krigshærgede Irak. Men Helin kom til Danmark 12 år gammel. Først forlangte man af et barn, at hun skulle rejse tilbage uden sine forældre.

Regeringen straffede jo børnene for ikke at tage til-

VKO i små sko

bage, ved at sætte dem på kantinemad og fratage dem retten til alm. skolegang.

Helin er 21 år og VKO forlanger at hun som ung kvinde vokset op i Danmark skal rejse alene tilbage til Irak. Helins sag behandles stadig sammen med hendes forældres, selvom hun er myndig.

Der er ikke levnet rum til at en kvinde som Helin kan få ophold i Danmark ud fra de særlige hensyn, at hun er vokset op her, og i dag er en selvstændig voksen.

Og til afslutning her: VKO har travlt med at bedyre, at de har forbedret forholdene for centerflygtningene:

Så lad os lige slå fast, hvad det er VKO kalder forbedring:

– Det første VKO gjorde da de fik magt i 2001 var at sætte sagsbehandling i stå for mange asylsøgere i 1-2 år (irakere, afghanere, kosovoflygtninge, for somaliere sagsbehandlingstid ½ – 1 år).

Det VKO kalder forbedring: Efter at have henlagt sagerne til sylteskufferne blev sagsbehandlingen genoptaget og kunne pludselig behandles på et par uger.

(også kaldet grundig sagsbehandling)

– Asylretten for flygtningene blev afskaffet. Nu begynder VKO i stedet at kalde flygtningene for udlændinge, men det bliver de altså ikke mindre flygtninge af.

– Samtidig med at flygtninge begyndte at få afslag på asyl, lukkede VKO centre, og begyndte at flytte flygtningene rundt og stuve dem sammen som kvæg i enkelte centre.

– VKO indførte kost- og tøjrestriktioner selv for helt små børn. Kantinemat og ordning, der gjorde det så besværligt at få mad, så børn og voksne reelt sultede.

(Som trøst fik børnene i en periode hver 2. uge en kasse med soft og chips). Efter folkeprotester får flygtningene nu kostpenge.

De har taget alt og giver nu hvad der kan ligge på en lillefingerne – og det kalder de en forbedring. Skam i livet, det er en af de få ting man ikke kan beskylde VKO-flertallet for

Dansk smålighed:

Et Folketingsflertal kan, hvis I vil, holde op med at gå i så små sko og give de mennesker ordentlige forhold: Ophold og traumehjælp til centerflygtningene efter mange års nedværdigende behandling.

Udvisningsdomme uden dom

Udvisning er en hård straf. Hvor meget tror du, en fattig dansker ville have fået af en domstol for at blive taget med 15 sorte lokalaviser på vej til at blive omdelt i et par opgange i København. En bøde? Højest! Manden, en asylsøger, blev ikke indklaget for domstolen, hvilket politiet begrundede med, at hans lovovertrædelse var af "ringe strafværdighed". Efterfølgende besluttede udlændingestyrelsen, at han skulle udvises af Danmark for samme ringe strafværdige forseelse. Ministeren, dengang Rikke Hvilshøj, stadfæstede beslutningen.

I Danmark er der altså et retssystem med strafudmåling gældende for danskere og et andet for udlændinge (manglende domstolskontrol), også når der ikke kan drages tvivl om, at pågældende udlænding ingen risiko er for "landets sikkerhed" (om-

deling af 15 lokalaviser i et par opgange i København).

Manden kunne på tidspunktet for den såkaldt "administrative udvisningsdom" ikke udvises, men beslutningen fik alligevel store konsekvenser. Både han selv, kone og børn er voldsomt krigstraumatiserede. Begge børn med alvorlige behandlingskrævende lidelser. Under henvisning til at han havde fået en "administrativ udvisningsdom", den dom som ministeren udenom domstolene selv havde idømt ham, afviste ministeriet at behandle ansøgninger om humanitært ophold for ham og familien.

Hele familien blev senere sendt ud. Han som en farlig voldsforbryder, ledsaget af dansk politi i flyveren. Med forbud mod at tale med andre passagerer i flyveren, og andre passagerer fik forbud imod

Udvisningsdomme uden dom

at tale til ham (en bekendt af ham var i samme fly). Et toiletbesøg i flyveren foregik opdækket af to betjente, så alle passagerer kunne se: her har vi at gøre med en farlig mand! Han kunne ikke stikke af i en flyver, så der måtte jo være en grund til at politiet var så vagtsomme. Hvem kunne vide, at forbrydelsen blot drejede sig om en ludfattig (på tidspunktet forbrydelsen fandt sted på madkasseordning) mands forsøg på at tjene lidt håndøre igennem omdeling af et par lokalaviser i en lille gade i København, og at politiets adfærd i flyet blot gik ud på at ydmyge ham mest muligt – i bedste fald skyldes manglende proportionssans.

Har nogen på baggrund af debatten om anholdelsen og den alvorlige anklage imod de to tunesere fået den opfattelse at straffe og såkaldt "administrative (politisk besluttede) udvisningsdomme" kun finder sted i ganske enkeltstående og særligt farlige tilfælde, hvad flertallet af danskerne sandsynligvis har, så kan man godt tro om igen.

*Med venlig hilsen
Støttekredsen for flygtninge i Fare*

Info fra Sverige om Irak-aftalen

Det har mildt sagt ikke været nuancer, der har præget de danske mediers fremstilling af Sveriges aftale med Irak om tilbagesendelse af irakiske flygtninge.

Historien har hovedsageligt gået på: dårlige forhandlere fra Danmark, når Sverige kan indgå en aftale, og Danmark ikke kan!

For os ligger tanken ikke fjern, at grunden til at Danmark ikke har fået en aftale nok skal søges et andet sted end i Danmarks forhandlere.

Nemlig i helt andre regler og forhold for asylsøgere i Sverige end i Danmark. Vi har derfor spurgt os lidt for på den anden side af sundet, bl.a. hos det svenske migrationsværk.

Spørgsmål og svar får du her: spørgsmålene er stillet med udgangspunkt i danske forhold (Nederst har vi endvidere lagt link til et par svenske avisartikler om Sveriges aftale, med flere oplysninger om, hvad den indebærer.)

1. spørgsmål: Irakiske afviste børn vokset op i Sverige

Hur många af de asylsøgere Sverige påtænker at skicka tilbage til Irak, er børnefamilier med børn, der har tilbragt hovedparten af deres opvækst i Sverige (barn født i Sverige og i dag 5-7 år, eller

barn kommet til Sverige i 5-6 års alderen og i dag unge i puberteten.

Hur mange er kommet til som børn (12-13 årige) og er i dag voksne (over 18 år) og lever på centre og kan ikke få ophold fordi deres forældre er afviste asylsøgere? Og endelig hvor många af disse voksne påtænkes skickat ud til Irak, selvom de kom til Sverige som barn?

Svar fra Migrationsverket:

Barn kan beviljas uppehållstillstånd i Sverige även om deras föräldrar någon gång tidigare sökt uppehållstillstånd.

2. spørgsmål: Opholdstid som afvist i Sverige?

Hur många af de afviste irakiske asylsøgere, som Sverige påtænker at skicka tilbage til Irak, har opholdt sig som afviste asylsøgere i Sverige i 5-9 år?

Svar fra Migrationsverket:

Ett avslagsbeslut är giltigt i fyra år. Den som t.ex. gömmer sig i Sverige efter avslagsbeslutet under fyra år kan därefter söka på nytt. Den som fått avslag ska, enligt den svenska utlän-

Info fra Sverige om Irak-aftalen

ningslagen, återvända frivilligt. Gör man inte det och påvisar att man vägrar medverka, överlämnar Migrationsverket ärendet till polisen. Då är det polisen som planerar och genomför utresan till hemlandet.

Det finns ungefär 1000 irakier som har avslagsbeslut från Migrationsverket och överinstans idag.

En del av dem (ca. 600) har haft tidsbegränsat uppehållstillstånd. Dessa har löpt ut och de personer som inte har nya skäl för skydd i Sverige kommer utvisas.

I den här gruppen finns personer som har vistats en längre tid i Sverige.

Av de övriga (ca. 400) har 250 utvisningsbeslut till Irak eller tredje land och 150 till ett land enligt Dublinförordningen.

Snitthandläggningstiden för irakier är 182 dagar (alltså ca. 6 månader).

3. spørgsmål: boligforhold for asylsøgere i Sverige:

Hvis Sverige har afviste irakiske asylsøgere, der har opholdt sig som afviste asylsøgere i Sverige 5 – 9 år, har de så levet i al den tid på centre i dyb armod. Med dyb armod menes, 4-5 mennesker i et rum på ca. 10-20 kvadratmeter, uden penge, men i mange af årene kun med udlevering af 3 daglige måltider eller en kasse med mad hver 2. uge (hakket oksekød, pasteta, vacumpålæg, langtidsholdbar mælk, kartofler, løg, æbler, salt, peber, pasta, brød, toiletpapir, barbergrej, hygiejnebind, – chips og saft ekstra til barnene)? Hur många barnefamiljer er blevet skickat rundt mellem 5 -7 centre (konstante flytningar) rundt omkring i landet under deres opholdsår i Sverige?

Svar fra migrationsværket:

Migrationsverket har vanligtvis 2 personer som får dela rum i en etta.

4-5 personer i en etta kan möjligen förekomma en kort period när man akut behöver rum till en familj. De flesta asylsökande lagar sin egen mat och har en mindre ersättning från staten * 61 kr./dag och vuxen. Yngre barn får en mindre summa pengar.

Familjerna handlar själva i en vanlig matvarubutik. De kan få också få rekvisitioner på mat som används i butiken. De sökande som bor hos Migrationsverket betalar ingen hyra.

Väljer man att bo på egen hand hos t.ex. en vän eller släkting får man det.

4. spørgsmål: undervisning af asylbørn i Sverige

Har børnene gået i særskilte asylskoler, hvor de fik mindre undervisning end svenske børn (svensk, og almene kundskaber, og ingen undervisning i eget sprog)?

Svar fra migrationsværket:

Barn som är asylsökande går i samma skolor som svenska barn.

Barn har också rätt till all sjukvård, precis som ett barn som bor i Sverige.

5. spørgsmål: syge asylsøgere:

Er nogle af de irakiske asylsøgere, som Sverige påtænker at skicka tilbage, psykisk syge af ophold i centre og/eller manglende sundhedshjælp til krigs og torturtraumer?

Svar fra migrationsværket:

Det finns inga uppgifter hos Migrationsverket om personer (irakier) som har avslag är psykiskt eller fysiskt sjuka.

Alla asylsökande erbjuds en frivillig hälsoundersökning. Hälsoundersökningen genomförs på en vanlig vårdcentral och det är vårdgivaren som ser till att det finns en tolk om det behövs.

Asylsökande har också rätt till akut sjukvård och mödravård. Det är läkaren som avgör vad som är akut.

För övrig sjukvård, tandvård och mediciner betalar den sökande en mindre avgift.

Dansk Røde Kors hykleri uden grænser

Iflg. nyhedsmedierne har Dansk Røde Kors oplyst at have kendskab til 4 tvangsanbragte børn, der sidste år blev udsendt sammen med deres forældre til lande, hvor der ikke er et socialt netværk.

Tidspunktet for Dansk Røde Kors' oplysning til offentligheden kan undre, eftersom det er en udsendelsestrafik, der har stået på i mange år, og Dansk Røde Kors i alle årene har været vidende herom. Det kan derfor også undre, at Dansk Røde Kors finder det nødvendigt kun at oplyse om sit kendskab til 4 tvangsanbragte børn udsendt sidste år. Hvorfor først nu? Og hvorfor ikke oplyse om Dansk Røde Kors' kendskab til udsendelse af tvangsanbragte børn igennem mange år?

I tilgift til Dansk Røde Kors' fortællelser omtalt ovenfor er der de mange børn, der ikke udenfor Dansk Røde Kors er registrerede som børn fra familier med særlige problemer. Børn, der kom til Danmark krigstraumatiserede, og med krigstraumatiserede og/eller torturtraumatiserede forældre uden at få krisehjælp, fordi Dansk Røde Kors i årevis har set stort på at underrette relevante kommuner om familier med behov for særlige støttetiltag. Børn og forældre, der er blevet yderligere traumatiserede af at blive straffet med stressfremmende foranstaltninger: udsendelseslejre, stærke begrænsninger i kost og tøj og fratagelse af alle kontantydelse (lovgivningen i 2004-2006), samt meldepligt og afhøring hos politiet 2 x ugentlig, uden at vi hørte en lyd fra Dansk Røde Kors, – førend vi andre havde råbt op i

årevis, og det ikke længere lod sig fortie.

Støttekredsen har for nylig i en sag om en udsendt familie indgivet klage til patientklagenævnet over flere sundhedspersonaler fra Dansk Røde Kors bl.a. grundet forsømmelse af underretningspligt til kommunen om børnenes mistrivsel. Fra familien indrejste i Danmark blev både børn og mor vurderet svært krigstraumatiserede. I 5 år så Dansk Røde Kors til, også på hvordan både børnenes og hele familiens mistrivsel yderligere forværredes efter tvangsoverflyttelsen til Sandholm. Børnene beskrevet med vægttab (undervægtige børn), alvorlige, triste, ængstelige børn med alvorlige psykosomatiske symptomer.

Familien blev sidste år tvangsudsendt til Kosovo. Børnene blev en uge inden udsendelsen tvangsanbragt på et børnehjem. Deres mor var indlagt efter at hun havde forsøgt at hænge sig. Børnenes far var blevet fængslet i forbindelse med den forestående tvangsudsendelse.

Det er lidt sent, når Dansk Røde Kors nu fortæller om sit kendskab til udsendelse af familier med tvangsanbragte børn. Den viden kunne Dansk Røde Kors passende være gået i offentligheden med, førend familien her blev sendt ud.

Der er alle de andre, børnefamilier, hvis trivselsproblemer ikke blev registreret andre steder end i Dansk Røde Kors, fordi Dansk Røde Kors forsømte at underrette de pligtige kommuner.

Afslutningsvis: Sundhedspersonale har en skærpet forpligtelse til at underrette relevante kommune, når de får kendskab til at børn mistrives og lider overlast, hvad enten det drejer sig om overlast i familien, eller overlast som følge af forhold i en institution eller andre forhold i omgivelserne, som børnene eller deres forældre ikke selv har mulighed for at ændre ved. Børn må ikke udsættes for en sådan overlast, at de vantrives.

Regnskab for 2007

Indtægter

Overført fra 2006	kr. 2.962,97	
Fonde og legater	kr. 131.000,00	
Kontingent og støttebeløb	kr. 74.169,00	

kr. 8.131,97 kr. 208.131,97

Donationer mrk. til kosovobørn	kr. 7.600,00	
Donation mrk. til asylsøgere	kr. 4.000,00	
	<u>kr. 11.600,00</u>	kr. 11.600,00

Indtægter i alt kr. 219.731,97

Udgifter:

Omkostninger til sagsarbejde: Telefon, fax, porto, akter, printerblæk	kr. 13.645,53	
Inventar: Reoler til sagsopbevaring og ny kontorstol	kr. 2.217,75	
Besøg i flygtningecentre (her under billeje)	kr. 5.527,91	
Lovstof og litteratur	kr. 870,50	
	<u>kr. 22.261,69</u>	kr. 22.261,69

Asylsøgere donationer		
Udsendte Kosovo-flygtninge: pengegaver og aktiviteter	kr. 22.221,03	
Asylsøgere/børn: Pengegaver + ture	kr. 11.149,12	
	<u>kr. 33.370,15</u>	kr. 33.370,15

Oplysning		
Fotoudstilling og afholdte børnekonferencer	kr. 15.114,25	
Trykt kvartalsblad + foldere	kr. 7.562,96	
Porto forsendelse af nyhedsblad	kr. 3.239,35	
websideudgifter	kr. 7.064,33	
Research og materiel Kosovo og nærområde:		
udsendte flygtninge + romaer	kr. 14.511,05	
edb-udstyr, kamera, software	kr. 26.225,32	
	<u>kr. 73.717,26</u>	kr. 73.717,26

Projekter:		
Forskningskatalog	kr. 38.583,00	
Flygtningemuseum	kr. 325,00	
	<u>kr. 38.908,00</u>	kr. 38.908,00

Drift		
El, girokort, webbankgebyrer	kr. 8.265,26	
Internet + telefonudg.	kr. 1.824,00	
Mødeudgifter	kr. 1.979,50	
	<u>kr. 12.068,76</u>	kr. 12.068,76

Diverse		
Erstatning for ødelagte effekter under frivilligarbejde	kr. 1.048,00	kr. 1.048,00

Udgifter i alt kr. 181.373,86

Balance:

Indtægter	kr. 217.731,91
Udgifter	kr. (181.373,86)
Overført til 2008	<u>kr. 36.358,05</u>

Miljøministeren har da vist overset skoven for træer

Miljøminister Troels Lund har lanceret, at han vil lette asylbørnenes tilværelse med skovture.

Skov har børnene ellers rigeligt af.

Center Avnstrup: beliggenhed dybt inde i en skov. Børnene lever i en skov.

Sandholmcentret: beliggenhed i et militært skydeområde, og ellers tæt på Hillerød skov.

Center Kongelunden: beliggenhed klemmt inde mellem Kastrup lufthavn og en militær lufthavn, efter støjen at dømme lever børnene midt på en start- og landingsbane, og ellers op til en skov.

Endnu et faktum om de her asylbørn: Mange af børnene er i dag godt oppe i teenage-årene. Nogle af børnene er endda nu over 18 år og er altså trådt ind i voksenalderen. Også asylbørn bliver jo ældre som årene går, de bliver voksne. Som andre unge har de brug for at tage til byen, shoppe og gå på cafe og i byen. De er vokset op i Danmark, og deres forhold til deres oprindelseslande og disse landes kultur er asylbørn/unge ligeså fremmed som for os født i Danmark.

Der er masser af skov ved Center Avnstrup

Asylbørn og asylunge har ikke brug for flere politiske skovture og stunt. De har brug for asyl og et normalt liv. For at tage del i samfundet og dets muligheder.

Nøjagtigt ligesom danske børn og unge har.

Med venlig hilsen

Støttekredsen for flygtninge i fare

Støttekredsen for Flygtninge i Fare

c/o Mona Ljungberg

Skoleholdervej 41, 1.tv.

2400 København

E-mail: stoettekredsen@stoettekredsen.dk

Websider: www.stoettekredsen.dk

Flygtningebørn: www.barneflygtning.dk

Tlf.: 2883 1318 (medier) 2398 0135 (sekret.)

Fax: 3819 5855

Sammen kan vi gøre noget – som vi ikke kan gøre hver for sig!

Bliv medlem af Støttekredsen for
Flygtninge i Fare

Støttebidrag kan indbetales til
Støttekredsens bankkonto i Merkurbank
Reg. 8401 konto: 103 8399

Inden afskeden
valgte vi en stjerne.
Vores stjerne.
I stjernen
mødes vore blikke.
Vore øjne kan ingen
afstande skille ad.

Støttekredsen for flygtninge i Fare

FLYGTNINGENYT APRIL-SEPTEMBER 2008

Indhold

- 1 - Kom med og luk Sandholmløjren lørdag den 25. oktober 2008
- 3 - Pressemædælelse
- 4 - Humanitært ophold til Mina fra Iran (igen)
- 5 - Humanitær opholdstilladelse til familien Salihi fra Kosovo
- 6 - Latifa og Feras fik familiesammenføring
- 6 - Pia Kjærsgårds hoved scannet
- 7 - Tvangsudsændt af Danmark – asyl i Frankrig
- 8 - En ganske almindelig hverdag i Sandholm i september
- 10 - Hvor dybt kan Røde Kors synke?
- 11 - Dansk Røde Kors' pengebrug til hvad?
- 12 - Går et flertal af Flygtningenævnets medlemmer ind for tortur?
- 12 - En snydt vælger
- 13 - Prestige – og ej prestige flygtninge
- 14 - Er det at arbejde for afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder?
- 15 - Udlændingestyrelsens dårlige arbejdsmiljø medfører dårlig service
- 16 - Lågene på rigspolitiets fængsling af asyl børn
- 19 - Et spørgsmål om ressourcer

Bagsiden:

Hvad vi ikke får oplyst om Kosovo

Kom med og luk Sandholmløjren lørdag den 25. oktober 2008

Tusindvis af ulydige borgere vil den 25. oktober i en kæmpe civil ulydighedsaktion lukke Sandholmløjren. Initiativet Luk Løjren, som står bag den spektakulære aktion, har forberedt aktionen i flere måneder.

"Når vi den 25. oktober tager til Sandholmløjren, er det for at lukke den," siger Anna Bågå, talsperson for Luk Løjren. "Vi tager sagen i egne hænder, fordi vi som borgere ikke kan leve med den måde vores medborgere, der er indsat i løjren, bliver behandlet på".

I Luk Løjren er der allerede flere hundrede aktive ulydige borgere, som de sidste par måneder har lagt slagplaner for, hvordan løjren skal lukkes. Samtidig har initiativet allerede trykt tusindvis af plakater, klistermærker og flyers, som vil blive spredt ud over København og resten af landet i løbet af weekenden. Dertil vil Luk Løjren udgive en avis i et stort oplag og lancere flere internetkampagner. →

Kom med og luk Sandholmløjren

"Målet er at mobilisere så mange ulydige borgere til aktionen som muligt," udtaler Pil Christensen fra Luk Løjren og fortsætter:

"Planen er, at vi vil fjerne det hegn, som omgiver Sandholm, og samtidig lukke den kontrolpost, som registrerer og kontrollerer løjrens beboere."

"Den 25. oktober indtager vi Sandholmløjren med musik, teater og folkekøkken og går ikke hjem, før hegnet er klippet og kontrolposten lukket."

I forhold til spørgsmålet om hvad initiativet vil gøre, hvis politiet prøver at stoppe dem, fortsætter Anna Bågård:

"Vi har tænkt os at være så mange, at politiet ikke kan stoppe os. Samtidig har vi rigtig mange kreative ideer på tegnebrættet. Vi mener det alvorligt – vi lukker Sandholmløjren!"

Forholdene i Sandholm er racisme

"I Sandholmløjren sidder vores medborgere uden de mest basale borgerrettigheder. De får frataget alle muligheder for at handle i deres eget liv. Forestil dig at du ikke må arbejde eller uddanne dig, og at andre borgere er ansat til at kontrollere dig og sørge, for at du ikke gør det. At du ikke selv bestemmer, hvornår du vil spise, at du ikke selv må lave mad? Sådan er tilværelsen i Sandholmløjren. Beboerne lever under eksistensminimum og med usikkerhed og frygt for, hvad der skal ske i morgen," udtaler Anna Bågård

"Vi mener faktisk, at den forskelsbehandling og diskriminering, som finder sted i Sandholmløjren og i det danske asylsystem er udtryk for racisme," siger Pil Christensen og fortsætter:

"Asylansøgere er jo ikke turister på gennemrejse. Mennesker flygter ikke for sjov. Det tager i gennemsnit fire år at behandle en asylansøgning. Asylansøgere er medborgere, som bor og lever her, blot uden nogen af de rettigheder og privilegier, som vi andre nyder".

I Danmark er der parlamentarisk flertal for den før-

te asyl- og udlændinge politik. Til det svarer Anna Bågård:

"Når flertallet krænker minoriteters rettigheder, og diskriminerer og forskelsbehandler vores medborgere, ser vi det som en borgerpligt at handle ulydigt."

Røde Kors skal trække sig

"Det kan godt være at Røde Kors er en humanitær organisation. Men Røde Kors er lige nu med til at legitimere et umenneskeligt og uanstændigt asylsystem," siger Pil Christensen og fortsætter:

"Det her er en mulighed for at Røde Kors til at sige fra. Vi forventer, at de vil hjælpe os med at lukke løjren". Pil slutter:

"Pointen ved den her aktion er, at man kan handle mod racisme og diskrimination af vores medborgere. Vi opfordrer Røde Kors' medarbejdere og alle andre, der arbejder i Sandholm, til at udvise civil ulydighed og lade være med at udføre deres arbejde. Hjælp os i stedet med at indrette folkekøkkener og rive hegnet ned".

Demonstration starter ved Allerød Station kl. 12.

Initiativet lukløjren

Vedr. Luklejren-initiativet og initiativets deltagere:

I et forsøg på at afværge kritikken af Dansk Røde Kors' rolle i Danmarks flygtningepolitik oplyser Dansk Røde Kors, at autonome står bag Luklejren initiativet den 25. oktober.

Nogle medier har ukritisk labbet Dansk Røde Kors' ord i sig, men ordene er ganske enkelt ikke sande.

Fra Støttekredsens bestyrelse bakker vi som mange andre fuldt ud op om Luklejren initiativet den 25. oktober og har opfordret vores medlemmer til at deltage. Vi har kun fået positiv respons. Vi kender ikke alle vores medlemmer personligt, men tvivler på, at der er autonome i blandt. Vi kan dertil forsikre, at ingen i vores bestyrelse er autonome. Vi er i Støttekredsen for Flygtninge i Fare en flok på ca. 600 mennesker i forskellige aldre fra 18 – 98 år og fra forskellige sociale lag og af forskellig politisk observans. Ingen af os kan holde Danmarks umenneskelige opførsel over for flygtninge ud.

Vedr. Dansk Røde Kors' pengeindsamling på søndag:

I Støttekredsens bestyrelse har vi det ambivalent med at deltage i pengeindsamling til Dansk Røde Kors for at dele flyers ud om Dansk Røde Kors' rolle i Danmarks flygtningepolitik og forholdene i centrene, og har derfor valgt ikke at deltage i denne del af initiativet. Hertil vil vi gerne uddybe:

Vi har det ikke ambivalent med at dele flyers ud, og oplyse om Dansk Røde Kors' rolle i flygtningepolitiken og forholdene i de danske flygtningelejre.

Blandt andet at opbevaring af flygtninge i centre ikke gavner flygtningene - men kun Dansk Røde Kors' beskæftigelsesprocent og pengekasse. Det gavner ingen flygtninge at bo isoleret fra samfundet i lejre under trange kår. Dansk Røde Kors' drift af flygtningecentrene er fuldt finansieret af den danske stat.

Vi har ikke glemt med den nidkærhed Dansk Røde Kors administrerede kantineordningen (højest 3 måltider om dagen i underhold til flygtninge).

Vi har heller ikke glemt, at Dansk Røde Kors glemte at fortælle om de trange boligforhold i centrene – indtil Dansk Røde Kors følte sig presset til det – i og med at forholdene for flygtningene i centrene kom frem grundet oplysning og protester fra os andre. Vi har heller ikke glemt de mange flygtningebørn, der er blevet holdt og stadig holdes fast i særlige skoler drevet af Dansk Røde Kors til gavn for Dansk Røde Kors, men til skade for børnenes sociale og faglige udvikling.

Dansk Røde Kors forsvarede hegnet omkring Sandholm og sin egen politimandsfunktion, og siger det er der for at beskytte flygtningene i Sandholm. Det er ikke faldet Dansk Røde Kors ind, at flygtningene klarer sig udmærket uden hegn og overvågning uden for Sandholm og faktisk langt bedre.

Vi ønsker ikke at samle penge ind til Dansk Røde Kors, og det gør vi ikke fordi:

Vi ønsker ikke at samle penge ind til en organisation, hvor generalsekretæren får en månedsløn på 80.000 kr.

Vi husker endnu også den tidl. Generalsekretær Jørgen Poulsen stå i Thailand uger efter tsunamien foran sit luksushotel med ordene: "Bliv ved med at sende penge, vi kan aldrig få nok"

I kontrast: Fra Læger uden Grænser lød omvendt en bøn: Stop med at sende os flere penge til at hjælpe efter tsunamien – vi har fået flere end muligt at bruge – brug pengene på verdens andre nødlidende.

Dansk Røde Kors er en del af internationalt Røde Kors. Det ser heller ikke for kønt ud for Internationalt Røde Kors' afdelinger i andre lande. Eksempelvis i Norsk Røde Kors tager man imod bidrag indtjent af en virksomhed på børnearbejde og helbredsnedbrydende arbejdsforhold i Bangladesh.

Pressemeddelelse

Vi har af ovenstående grunde valgt ikke at deltage i pengeindsamling til Dansk Røde Kors på søndag. Risikoen er at nogle giver et bidrag, som vi i støttekredsens bestyrelse og ved mange i vores medlemskreds mener kunne finde langt bedre anvendelse ved at blive ydet til andre organisationer, der udfører hjælpearbejde ude i verden, så længe Røde Kors deltager i at skabe nødlidende for at få penge til at organisationen kan arbejde. Andre deltagere i Luklejren initiativet har valgt seriøst både at samle penge ind til Dansk Røde Kors' internationale projekter og samtidig oplyse om Dansk Røde Kors' rolle i Danmarks mishandling af flygtninge. Aktionen har vi også forståelse for, idet Dansk Røde Kors kalder sig en hjælpeorganisation, og det ikke er hu-

manitært hjælpearbejde, Dansk Røde Kors udfører i de danske flygtningecentre.

Afslutningsvis: Er der autonome deltagere i Luklejren initiativet, så siger det for os noget positivt om autonome, at de også har tanker for andre end sig selv. Nu er det blot et meget lille mindretal af Danmarks befolkning, der er autonome, og heldigvis er der mange i Danmark, der har tanker for andre end sig selv. Initiativet Luklejren rækker langt ud i befolkningen.

Med venlig hilsen

Mona Ljungberg

Forkvinde, Støttekredsen for Flygtninge i Fare

Humanitært ophold til Mina fra Iran (igen)

Mina er en dame på 58 år med en kronisk alvorlig hjertesygdom og med kronisk svær PTSD som følge af tortur i Iran. Frygten for at blive tilbagesendt til Iran har igennem årene i Danmark ført til flere selvmordsforsøg, forværring af PTSD samt udvikling af psykoser i forbindelse med afslag på opholdstilladelse. Mina er psykisk så medtaget, at hun har været. Hun kan endvidere ikke gå uden støtte midler.

September 2005 fik Mina fra Iran humanitær opholdstilladelse for et år. 1½ år efter blev opholdstilladelsen inddraget. Grunden: Dansk Røde Kors psykiatriske konsulent havde inden opholdstilladelsen anbefalet, at Mina blev overflyttet fra center Kongelunden til somatisk plejehjem.

Efter meddelelsen om opholdstilladelse fik Mina det psykisk så meget bedre, at hun begyndte at komme lidt ud af sengen og gangtræne. Mina fik det så meget bedre, at kommunen opfyldte hendes ønske om at forsøge med en beskyttet bolig, hvor hun fortsat har været, hjemmesygepleje og hjemmehjælp og

diverse hjælpemidler. Hendes hjertesygdom kræver endvidere permanent kontrol og behandling.

I en sådan forfatning mente Ministeriet ikke, at der længere var grund til humanitær opholdstilladelse og den blev afslået forlænget.

Efter 1½ års tovtrækkeri med ministeriet har ministeriet i juli i år bevilget Mina ny humanitær opholdstilladelse for et år. Hermed er sagen endnu ikke slut.

Støttekredsen havde inden den nye opholdstilladelse indklaget Minas og 2 andre sager til Folketingets Ombudsmand. En klage som vi fastholder.

Med venlig hilsen

Bestyrelsen

Støttekredsen for flygtninge i fare

Humanitær opholdstilladelse til familien Salihi fra Kosovo

Ægteparret Salihi har været i Danmark i 10 år. Parret har 5 børn, 2 af børnene er født i Danmark. I år 2000 fik parret bevilget ophold efter Kosovo-nødloven. Et år efter blev opholdstilladelsen inddraget. Danmark mente, at der var fred i Kosovo og at KFOR (NATO-styrkerne i Kosovo) kunne beskytte romaerne. Det mente UNMIK (FN i Kosovo ikke). Familien kunne ikke sendes tilbage.

Siden gik det slag i slag med flytning fra center til center. Familien endte på 20 kvadratmeter i Kongelunden, og fik det dårligere og dårligere. Børnenes mor, Violeta, lider af svær PTSD, og tilstanden udviklede sig til psykose. Dansk Røde Kors psykiatriske konsulent mente nok, at hun havde reelle traumer og indstillede til psykolog, og til at hun skulle passe sine børn. En psykotisk kvinde!

Familien blev efterfølgende indstillet til samtaler på Dansk Røde Kors traumecenter, men blev opgivet igen, grundet manglende tilskud fra EU. Dansk Røde Kors har ingen kvindelige psykiatriske konsulenter. Det var grunden til at Violeta nu kom til en psykiater uden for centersystemet. Både denne psykiater og en efterfølgende har uafhængigt af hinanden konstateret Violeta med svær PTSD, psykotisk og i risiko for selvmord.

Familien fik i Januar 2007 grundet Violetas tilstand bevilget humanitært ophold for ½ år.

Det 1½ år, der er forløbet siden har stort set været brugt til at søge forlængelse af opholdstilladelser. Et halvt år ad gangen er kort tid og ministeriets sagsbehandlingstid lang (mindst 4 mdr. ved ansøgning om forlængelse). Datoen for opholdstilladelsen gives, regnes fra den dato, forrige opholdstilladelse udløb. Dvs. at når opholdstilladelsen er kommet, har der kun været to mdr. til, at den udløb,

og der skulle søges igen.

Psykiateren har direkte skrevet, at der ingen udsigt er til, at Violeta kan opnå en bedring i familiens usikre situation, men tværtimod, at der er risiko for at hendes tilstand udvikler sig til en kronisk psykotisk tilstand. Mahmed, børnenes far lider efterhånden af alvorlig depression, også grundet den usikre situation, og grundet hans kones nedbrudte tilstand.

Ministeriet har denne gang bevilget familien opholdstilladelse for yderligere et år. Men ministeriet har denne gang også haft en sagsbehandlingstid på 8 mdr. Da opholdstilladelsen gives med tilbagevirkende kraft fra forrige opholdstilladelses udløb, er den derfor reelt kun gældende for et halvt år.

Det positive er, at opholdstilladelsen denne gang er givet med henblik på varigt ophold i Danmark.

Ministeriets behandling af familien Salihis sag er også en af de sager vi har indklaget til Ombudsmanden og fastholder.

*Med venlig hilsen
Støttekredsen for flygtninge i fare*

Latifa og Feras fik familiesammenføring

Man jubler, og især Latifa og Feras, der har to små børn sammen. Det lykkedes efter mere end et år og klage over Udlændingestyrelsens afslag på familiesammenføring. Og ind imellem kan det alligevel betale sig at klage til ministeriet. Parret havde fået afslag, fordi Latifa i nogle få måneder var tvunget til at gå på bistandshjælp. Hun gik på produktionsskolen og fik ellers SU og skulle i praktik, men ingen ville tage en højgravid i praktik. Latifa måtte tage en pause i sit uddannelsesforløb. På SU var hun heller ikke berettiget til understøttelse, og ingen virksomheder ville ansætte en højgravid. Og således stillet, besluttede Udlændingestyrelsen at Latifas mand og far til hendes børn ikke måtte blive i Danmark.

Vi klagede over afgørelsen. Danmark har ratificeret kvindekonventionen, Danmark er således forpligtiget til at arbejde for kvinders ret til ligestilling. Ministeriet gav medhold i klagen, at Latifa var uforskyldt i, at hun ikke kunne opretholde løn eller SU under graviditeten, og at det på denne baggrund ville være diskrimination af hendes rettigheder som kvinde at afslå familiesammenføring af hendes mand.

Sagen blev sendt tilbage til Udlændingestyrelsen. Efter at sagen har ligget der i 8 mdr. fik Feras opholdstilladelse.

Man jubler og krummer på samme tid tæer af vrede. For med kvindekonventionen i hånd, får vi nu indtryk af, at Danmark opfylder sine forpligtigelser og tager hensyn. Men det gør Danmark ikke. Feras er fra Libanon, er forfulgt og har været udsat for tortur. Yderligere, imens Feras har været i Danmark, blev den flygtningelejr han voksede op i, hans eneste bopæl i Libanon, udraderet. Feras burde have haft asyl.

Men et ægtepar kan nu få lov til at leve sammen og deres børn beholde deres far. Imod kaution på 56.000 kr.

For den lille familie meget lykke. For menneskerettighederne meget meget lidt.

*Med venlig hilsen
Bestyrelsen
Støttekredsen for flygtninge i fare*

Pia Kjærsgaards hoved scannet

Onsdag den 6. august 2008 meddelte Pia Kjærsgårds mand at hendes hoved var blevet scannet.

Lægerne på Roskilde sygehus foretog 2 scanninger og fandt ingenting. For en sikkerheds skyld blev Pia Kjærsgaards hoved også scannet på Rigshospitalet.

Intenting i Pia Kjærsgaards hoved blev her korrigeret til "intet seriøst". En hovedpine blev iflg. mediernes oplysninger kureret med 2 panodiler. Hvordan mon læger og ambulancefolk ville have reageret, hvis en af os andre havde ringet efter en ambulance pga. hovedpine? Eller en asylsøger for den sags skyld?

*Med venlig hilsen
Bestyrelsen
Støttekredsen for flygtninge i fare*

Tvangsudsendt af Danmark – asyl i Frankrig

Ægteparret Alimi og parrets to mindreårige børn blev tvangsudsendt af Danmark til Kosovo 2006 – familien har nu fået asyl i Frankrig!

Det er ikke første gang en udenlandsk myndighed ryster på hovedet over et dansk afslag til flygtninge. Det gjorde således også de franske myndigheder, da de hørte om familien Alimis genvordigheder i Kosovo og som asylsøgende flygtninge i Danmark. Ægteparret fortæller: "De franske myndigheder sad og rystede på hovedet og sagde direkte, at det var dem komplet ubegribeligt, at Danmark kunne finde på at sende os ud til Kosovo".

Alimi i Frankrig.

Et par måneder før familien Alimi blev tvangsudsendt til Kosovo oktober 2006, blev vi i Støttekredsen involveret i familiens sag. Det var en sag vi lagde stort arbejde i. Et arbejde, der på trods af tvangsudsendelsen ikke har været spildt. Vi var således godt inde i sagen, da familien Alimi et års tid efter tvangsudsendelsen til Kosovo flygtede til Frankrig, og vi har kunnet supplere med dokumenter til de franske myndigheder om familiens forhold i Kosovo og i Danmark.

Familien Alimi har i Frankrig fået opholdstilladelse gældende for 10 år og kan om 3 år søge fransk statsborgerskab. Noget bedre vilkår end i Danmark.

Undertegnede besøgte sidste uge familien i Frankrig på min vej hjem fra Kosovo. 7 års flugt er slut for familien Alimi, og lettelsen i ansigterne var til at få øje på.

Familien sender en hilsen til alle i Danmark, der har støttet moralsk og/eller økonomisk i den svære tid, her under Støttekredsens medlemmer.

Begge forældre og sønnen Almir, 14 år lider af svært kronisk Post traumatisk Stress Syndrom (PTSD) grundet overgreb i Kosovo. Yngste dreng, Salhid 12 år lider af epilepsi.

OBS: ovenstående betyder ikke, at andre afviste asylsøgere i Danmark umiddelbart kan tage til Frankrig og opnå asyl. Man skal have været væk fra Danmark i et halvt år, førend man kan indrejse i Frankrig og søge asyl, da der (på trods af Frankrigs hovedrysten af Danmark) ellers er stor risiko for at blive tilbagesendt til Danmark i henhold til Dublin-konventionen. Er du asylsøger og læser vores nyhedsbrev, og overvejer at flygte fra Danmark for at søge asyl i et andet land, anbefaler vi, inden at rette henvendelse til Støttekredsen og få et par personlige råd med på vejen.

En ganske almindelig hverdag i Sandholm i september

Tænk hvor mange ydmygelser og unyttige og skrankepaver vi kan spare både asylsøgere og danske skatteborgere for, når vi den 25. oktober tager til Sandholm og fjerner hegnet og vagtburet.

Det er en hverdag eftermiddag i september. Jeg skal besøge en familie i Sandholm. For at blive lukket ind i Sandholmløjren, skal familien, jeg vil besøge, komme ud til gitterporten og hente mig, såvel som de skal vise deres blue card (id-kort) til en Dansk Røde Kors vagt, der sidder i sit kontrolbureau ved indgangen og vogter, hvem der kommer og går og trykker på knappen for at gitterporten i lejren kan åbnes og lukkes. For at blive lukket ind skal jeg som besøgende aflevere mit sygesikringsbevis e.l. i kontrolburet, hvor det tages til opbevaring, indtil jeg forlader lejren igen. Af mit og asylsøgerens ID-kort tages så en kopi, der kommer ud på et A4-ark, som får et stempel og en underskrift af Dansk Røde Kors vagt ved indgangen til Sandholmløjren. En såkaldt passerseddel, som jeg skal aflevere igen for at få mit sygesikringsbevis tilbage, når jeg forlader Sandholmløjren.

Vel ankommet til Sandholm, ringer jeg uden for porten til min værtsfamilie, og fortæller, at nu er jeg der, så de kan komme til porten og hente mig. Hvad tager det, omkring 5 minutter at komme fra barakken op til porten.

Imens jeg står og venter på at blive hentet, kommer to irakiske kvinder gående inde fra lejren hen til Dansk Røde Kors vagten i kontrolburet. Den ene kvinde har hånden knyttet om et stykke hvidt sammenfoldet papir. Det er nærliggende at tro, at den ene kvinde er asylsøger, og den anden hendes besøgende med hånden knyttet om sin passerseddel. Sådan forholder det sig også.

Følgende ordspil begynder: Den besøgende siger på engelsk til vagten, at hun er gæst og peger på den anden kvinde, og siger at hun gerne vil overnatte hos hende. Hånden knyttet om det sammenfoldede papir ligger fuldt synligt på karmen foran buret. Vagten sender hende et strengt blik og spørger på dansk: "Hvordan er du kommet ind?".

På engelsk lyder: Jeg er på besøg og vil gerne

overnatte hos hende der, peger kvinden med papiret hånden.

"Du må ikke bare gå ind, uden at melde dig her først," svarer vagten på dansk, og beder nu asylsøgeren om hendes blue card. "Blue card" gentager vagten højt og rækker hånden frem.

Asylsøgeren står famlende i lommer, og ser ud som om hun kommer i tanke om noget. Hun taler åbentbart kun irakisk og siger noget til sin gæst, der nu fortæller vagten, at kvinden ikke har sit blue card på sig. "Du skal altid have dit blue card på dig," henvender vagten sig til asylsøgeren på dansk. "Og skal hun overnatte hos dig, skal I gå til bygning 76 og melde det, men hun skal først anmeldes som besøgende her, og det kan hun kun, hvis du henter dit blue card. Du må af sted".

Da begge kvinder står uforstående: gentager vagten endelig sin svada på engelsk.

"Men," svarer asylsøgerens gæst så, "vi kommer lige fra bygning 76. De beholdt hendes blue card, og sagde, vi skulle gå herop til indgangen og melde, at jeg gerne vil overnatte her".

"Så må jeg ringe til bygning 76, og sige, at du ikke har meldt dig som besøgende," svarer vagten på dansk, og gør tegn til at bevæge sig væk fra lugen med "I har gjort noget slemt"-minen på.

I det samme dukker, de jeg skal besøge, op inde på

den anden side af porten. Ude fra den anden side dukker samtidig en irakisk ung pige op, som jeg kender. Det gør også den anden irakiske asylsøger, der står henne foran buret uden sit blue card og med sin gæst, og ånder lettet op.

De to kvinder hiver fat i den unge pige, og beder hende hjælpe med at oversætte for vagten. Og imens de sætter pigen ind i, hvad det er de vil sige, henvender jeg og mine værter os til vagten, og fortæller, at jeg skal besøge dem og have en passerseddel.

"Nej, nej," svarer vagten, "vi har lige et problem her, der skal ordnes først. Hun er kommet ind uden at melde sig her, vi skal have fundet ud af, hvordan det kan lade sig gøre. Det er meget bekymrende".

Den unge pige begynder at oversætte og forklare. Og imens jeg og mine værter står der og venter, kommer endnu en kvinde, jeg kender forbi. Det er faktisk meget heldigt, for jeg skulle snakke med hende, og hun er på vej ud. Så jeg henvender mig til kvinden, der fortæller, at hun først kommer tilbage sent, og vi ordner derfor med det samme nogle papirer, jeg har med.

Imens vi står der, opklarer de nu tre irakiske kvinder for vagten, at hende der er gæst hos den anden og gerne vil blive og overnatte hos hende, ved sin ankomst havde meldt sig til vagten, og at det hvide

sammenfoldede papir i den knyttede hånd er hendes passerseddel med DRK-stempel og underskrift. Da det nu er opklaret, melder mine værter så mit besøg. Da jeg jo er ved at ordne nogle papirer med en anden asylsøger (Vi står cirka 1 meter fra lugen), stikker jeg mine værter mit sygesikringsbevis. De forsøger at aflevere både det og deres blue card til vagtdamen i lugen.

Men den går ikke. Selvom vagten har stået og set, at jeg har rakt mine værter mit sygesikringsbevis lige foran snuden på hende, og hun efterhånden har gloet på mig i ti minutter, så vil hun ikke acceptere mit sygesikringsbevis. Jeg skal stå foran lugen og se på vagten og aflevere det med min egen hånd.

Jeg kommer med en spids bemærkning, om at det her er da ualmindeligt omstændigt, og mine øjne fortæller uden tvivl, hvad jeg tænker om vagten. "Hm," svarer vagten med forurettet stemme, "jeg er sikkert mere besværlig end andre".

Jeg gider ikke at diskutere. Jeg ved hun har ret, nogle af vagterne er mere emsige i embedet end andre, og at hun er en af de mere emsige. Men det hegn og den vagt er unødigt og kun til gavn for beskæftigelsesprocenten og honorarer til Dansk Røde Kors.

Sammen kan vi gøre noget – som vi ikke kan gøre hver for sig!

Bliv medlem af Støttekredsen for
Flygtninge i Fare

Støttebidrag kan indbetales til
Støttekredsens bankkonto i Merkurbank
Reg. 8401 konto: 103 8399

Hvor dybt kan Dansk Røde Kors synke?

Det er to måneder siden nu. Om morgenen kl. 9 kom en centerpersonale i Avnstrup og bankede på døren hos et ægtepar med to børn i flygtningecenter Avnstrup. Uden andet forvarsel meddelte centerpersonalet dem, at de skulle flytte til Sandholm nu. Familien kunne end ikke selv få lov til at pakke deres ejendele og blev omgående sendt af sted i en taxa.

Især for parrets datter var det et voldsomt overgreb. Hun blev pludselig revet bort både fra venindegruppen i Avnstrup og fra sin skole. Pigen har som en af de få gået i dansk skole i flere år. Hun var dybt fortvivlet. Da ægteparret oven på den bratte flytning efterfølgende mødte op til kostpengedag i Sandholm, fik de besked på at de skulle straffes så de kunne lære at opføre sig ordentligt og derfor ikke kunne få udbetalt kostpenge de næste 3 mdr. I stedet kunne de få en spisebillet og spise i Sandholms kantine. (Her har vi andre i årevis kæmpet for at få afskaffet kostrestriktionerne, og så er den største modstander Dansk Røde Kors – gad vist hvad Dansk Røde Kors får udbetalt for at drive kantine).

Ægteparrets brødre:

I flygtningecenter Avnstrup har asylsøgerne ikke eget køkken. På hver etage er et fælles køkken med et køleskab til hvert værelse. Udover at blive

brugt til madlavning bliver køkkenet af mange også brugt til spiserum, det sidste grundet pladsmangel i værelserne. Der er trængsel i køkkenet.

I et forsøg på at få lidt mere privatliv flyttede ægteparret dem det tildelte køleskab fra køkkenet og ind i deres værelse. En centermedarbejder fik særdeles ondt over så meget privatliv, og forbød ægteparret at have køleskabet i værelset. "Så må du selv stille det tilbage," sagde ægteparret til ham.

Lidt efter troppede centermedarbejderen op sammen med en anden på værelset for at hente køleskabet. Katharin blev så vred og ked af det, at det glas hun stod med i hånden, kylede hun i gulvet, og råbte på gebrokkent engelsk "don't take my frizer, I kill mine" – (Hvis du tager mit køleskab slår jeg mig selv ihjel, forsøgte hun at sige). Af centermedarbejderen udlagt som trusler på livet med en indberetning og krav til Udlændingestyrelsen om iværksættelse af tiltag imod ægteparret med alt, hvad dette indebærer.

Hvad skal asylsøgerne dog gøre uden Dansk Røde Kors? Asylsøgere er i en særligt vanskelig situation og derfor særligt sårbare, og personale i centrene fra Dansk Røde Kors sikrer, at asylsøgerne mødes med forståelse og støtte, siger ledelsen i Dansk Røde Kors.

Dansk Røde Kors' pengebrug til hvad?

Nyhedsbrev: Støttekredsen for Flygtninge i fare 22. juni 2008

Politiken rejste i juni kritik af Dansk Røde Kors (DRKs) pengebrug til personalelønninger frem for asylsøgerne.

Uafhængigt af Politikens kritik af DRKs pengeforbrug til sig selv, har Amnesty International offentliggjort en undersøgelse, der viser, at det ikke opda- ges i centrene, at mange flygtninge i hjemlandet har været udsat for svær mishandling, tortur. I DRK-regi får asylsøgere umiddelbart efter indrejse i Danmark foretaget en obligatorisk helbredsundersøgelse, men torturen, asylsøgeren har været udsat for be- mærkes sjældent. Det har vi også i Støttekredsen måttet konstatere igennem årene. Yderligere, at når torturen bemærkes af centerlæger, sættes der ikke ind med den fornødne hjælp.

DRK-ledelsen udtalte i dag til Radioavisen, at man- ge flygtninge ved den indledende helbredsunder- søgelse nægter at oplyse, at de har været udsat for tortur eller glemmer at oplyse det.

Fra Støttekredsen kan vi så fortælle DRK-ledelsen, at vi i Støttekredsen aldrig har oplevet, at torture- rede asylsøgere har nægtet at have været udsat for tortur og ikke ville oplyse om det. Vi kommer i alle centrene og taler med asylsøgerne. Vi har til tider oplevet asylsøgere, der ikke kendte ordet "tortur". Har vi så spurgt "har du været fængslet eller slået eller mishandlet?", har vi oplevet ansigter få et for- stående skær, og ord og tårer har væltet ud. Flere gange har vi i Støttekredsen kontaktet Amnesty In- ternational's lægegruppe, der så har foretaget den lægeundersøgelse, asylsøgerne ikke kunne få hos DRK. Amnesty lægernes fund af mén og mærker efter tortur hos de pågældende har hver gang væ- ret rystende læsning. Rystende at læse, hvad de pågældende har været udsat for i hjemlandet, og lige så rystende at vide, at de har gået på centrene i årevis, og at dem, der burde have opdaget det og råbt op, har overset og tiet. Kun sjældent står op- lyst i centerjournalerne, at asylsøgeren er tortureret og bange grundet afslag og frygt for at blive sendt ud og udsat for tortur igen. Tværtimod, står i center- journalerne oplyst om den ene asylsøger efter den anden: "Psyisk præget af lang ventetid og uafkla- ret asylsag." Det står oplyst om torturofre, krigstrau-

matiserede børn, og kvinder, der i hjemlandet har været udsat for massevoldtægt og i Danmark har fået afslag på asyl. Og hvis ingen statsafhængi- ge organisationer undersøgte det, ville det aldrig komme frem, at asylsøgere der sidder i centrene og skal udvises er reelle flygtninge, der har væ- ret udsat for meget voldsomme overgreb: Tortur og krigsovergreb.

Vi kan i Støttekredsen i hvert fald konstatere, at det ikke er grundig udredning af torturfølger og krigstraumer Dansk Røde Kors bruger de mange personaleressourcer til.

Vi kan også hjælpe Politiken med at oplyse, hvad DRK bruger nogle af sine mange personaleressour- cer til: Til at udøve kontrol med asylsøgernes fær- den. Der sidder vagter ved indgangen til Avnstrup og Sandholm og kontrollerer, hvornår asylsøgerne går ind og ud af centret, og fører ind i bøger, hvem asylsøgerne får besøg af. Mange af kontrollanterne venlige nok, men kontrol af privatsfæren er blandt andet, hvad DRK bruger mange personaleressour- cer til. Der bruges også penge til psykologer og læ- ger internt i DRK, ofte symptombehandling frem for at gribe fat ved ondets rod. En DRK- psykiater sy- nes konsekvent at mene, at mødre, syge af over- greb og frygt, blot skal passe deres børn. Det bru- ger DRK også penge til.

Afslutningsvis I DR, 21 søndag var en regeringsre- præsentant fremme og afvise Amnesty Internatio- nals undersøgelser og fortælle, at der bruges man- ge penge i dette land på asylsøgere.

Vi kan i Støttekredsen bekræfte, at der bruges man- ge penge, men ikke på at hjælpe de torturerede og krigstraumatiserede asylsøgere, men på at begræn- se deres livskvalitet og fastholde dem i frygt.

Med venlig hilsen

Bestyrelsen

Støttekredsen for flygtninge i fare

Går et flertal af Flygtningenævnets medlemmer ind for tortur?

Spørgsmålet er yderst aktuelt. Sagen drejer sig om ung mand, der i 2006 søgte asyl. Flygtningenævnet betvivler ikke mandens forklaring om, at han kom i de syriske myndigheders søgelys, og at han to gange har været fængslet og under fængslingerne udsat for langvarig tortur.

Flygtningenævnet mener heller ikke, at kunne udelukke at manden ved tilbagevenden til Syrien er i risiko for ny fængsling.

Således vel vidende at fængsling i Syrien indebærer tortur, besluttede et flertal i Flygtningenævnet at give manden afslag på asyl med begrundelsen, at straffen for hans forseelse (udeblivelse fra militæret) er 3 mdr. fængsel.

I Udenrigsministeriets rejsevejledning frarådes syriske statsborger bosat i udlandet at foretage rejser til Syrien, hvis de har haft udenståender med de syriske myndigheder.

Så enten har et flertal i Flygtningenævnet begået en alvorlig fejl, da de besluttede, manden skulle have afslag på asyl. - Eller et flertal i Flygtningenævnet støtter tortur.

Det er 1 år og 2 mdr. siden, at Støttekredsen klagede til Flygtningenævnet og søgte mandens asylsag genoptaget. Flygtningenævnet har stadig ikke svaret på klagen. Så spørgsmålet er stadig højaktuelt.

En snydt vælger

Augustrefleksioner fra Mona Ljungberg Støttekredsen for Flygtninge i Fare

Sur? Ja! Folkestyret i Danmark er blevet en farce. Demokratiet skulle være sikret ved at vi hvert 4. år går til folketingsvalg og sætter vores "X" på en stemmeseddel. Ved et parti eller en person, der har været i fjernsynet. I radioen. I aviserne. På Internettet. Har turneret landet rundt til vælgermøde og fortalt om sin og partiets politik og holdninger til det ene og det andet. Stem på mig og mit parti for ditten og datten.

Nasercistisk stillede op for at gøre det af med Dansk Folkepartis magt og den umenneskelige flygtningepolitik. Hvor mange har ikke stemt på NA af samme grund? Efter valget er både folketingsmedlemmer og politik skiftet ud med modsatte synspunkter. – Helle Thorning blødte før valget

lidt op på flygtningepolitikken på Socialdemokratiets vegne, men har efter valget igen lagt sig op af Dansk Folkeparti og Venstre. – SF stod for en mere human linie også på familiesammenføring, men har efter valget lagt sig op af Socialdemokratiet i håbet om ved næste valg at kunne få ministerposter. Der er gået mode i udsalg af de mest fundamentale menneskerettigheder og i snak om integrationsproblemer (gøre DF kunsten efter frem for at tale om den inhumane flygtningepolitik m.m. og dens konsekvenser). – Og Venstre og Konservative lyver om sin udlændingepolitik stærkere end en hest kan rende. – Se bare efter TV2s dokumentar om de udsendte Kosovobørn. Under TV-transmission af den efterfølgende folketingsdebat lovede regeringen en opblødning og at indføre en lempet praksis, hvor særligt sårbare børnefamilier fra Kosovo ville få humanitært ophold. – Umiddelbart efter blev en familie, hvor børnene er særligt sårbare tvangsudsendt til Kosovo. Desværre ikke TV-transmitteret –

En snydt vælger

så vælgerne kunne få viden om, at løftet fra Folketingets talerstol var falsk. Regeringen glemte også at fortælle i den TV-transmitterede debat, at den såkaldte lempelse var spil for folket og reelt en stramning. Psykisk syge kosovoromaer, der før den TV-transmitterede debat kunne få humanitært ophold grundet manglende behandlingsmuligheder i Kosovo, "skal" nu også have særligt sårbare børn for at få humanitært ophold. – Og du kan ikke råbe oppositionen op om det falske løfte, for der er ingen opposition, der vil tale om flygtninge. Med mindre det kan give lidt kredit i tv.

Vælgerne bliver ikke bare snydt. Man er også fortabt, næsten uanset, hvilket parti man stemmer på. Havde Folketinget været en privat virksomhed (for at tage en af regeringens yndede målsætninger: privatisering af det offentlige), havde vi i det mindste haft et forbrugerklagenævn at gå til, når vi som vælgere er blevet snydt, så vandet driver. Men når det er Folketinget, skal vi trækkes med dem i de næste 4 år, førend vi kan stille dem til regnskab. Og så

starter showet forfra. Før valget bliver partierne individuelle – efter valget ens.

Vende- og lyvepartierne synes at overse, at Dansk Folkeparti ikke kun får stemmer på populisme. Hvad enten man bryder sig om Dansk Folkepartis synspunkter eller ej, så er det en kendsgerning at det er eneste parti, der ikke vakler, men står fast på de synspunkter, de er gået til valg på. Vælgerne er ikke i tvivl om, hvor de har dem. Som Morten Messerschmidt den 9.7.2008 skriver helt åbent i sine sommerrefleksioner for Dansk Folkeparti: "Vi vil ikke have en EU-forfatning med menneskerettigheder".....

En bemærkning oversat af medierne selv i en agurketid. Oversat af partier, der forsøger vælgertaktik frem for at stå fast på sin politik.

Oversat af Morten Messerschmidt, at "menneskerettigheder" er grunden til, at han frit har kunnet stille op til et Folketing.

Prestige – og ej prestige flygtninge

Hørte du for efterhånden måneder siden, da minister Birthe Rønn Hornbech læste sin livshistorie op, sendt i P1.

Her brystede minister Birthe Rønn Hornbech sig blandt andet af, at hendes mor engang havde hjulpet jødiske flygtninge, og at Birthe selv som barn var blevet brugt af sin mor som budbringer.

At have hjulpet jødiske flygtninge "engang" er der i dag prestige i. Jødiske flygtninge som i datiden ikke "gad" følge de danske myndigheders og senere de tyske myndigheders beslutning om, at de skulle udrejse af Danmark til udryddelseslejre (der også var de danske myndigheder bekendt).

Ikke med i livshistorien sendt i P1: , Birthe Rønn Hornbech selv har flere gange har brudt grundloven ved i folketinget at stemme imod sin politiske overbevisning, – for ikke at miste sin position i Venstres Folketingsgruppe.

I modsætning til Birthe Rønn Hornbech har mange flygtninge mistet deres hjem, deres land, og deres liv fordi, de valgte at holde fast i sig selv og i deres politiske overbevisning.

Andre af nutidens flygtninge er som jøderne engang flygtet fra etnisk forfølgelse, -og andre igen fra krig eller fra begge dele.

I Somalia har krigen og etniske forfølgelser hersket

Prestige – og ej prestigeflygtninge

i 20 år. Men somaliske flygtninge er der ikke prestige i for Birthe Rønn Hornbech at være budbringer for.

I Irak er antallet af selvmordsbombere drastisk stigende, og er nærmest umulige at afsløre, inden de sprænger sig selv og andre i luften. For det er lykkedes at organisere kvinder til selvmordsbombning. Kvinder, der er hyllet ind i kapper, så man ikke kan se, om de under kappen medbringer en bombe. Selv teenagepiger sættes ind som selvmordsbombere. (Kilde BBC søndag d. 31.8.08)).

Men for Birthe Rønn Hornbech er der heller ikke

prestige i irakiske flygtninge. Ingen prestige i nutidens flygtninge.

Birthe Rønn Hornbech tilbageviser EU's kritik med, at flygtningene ikke skal belønnes, bare fordi de ikke "gider" at følge danske myndigheders beslutning om at rejse tilbage til hjemlandet.

Belønnet bliver de da heller ikke. Ikke siden årene op til 2. verdenskrig har Danmark haft en så umenneskelig flygtningepolitik som i dag.

*Med venlig hilsen
Bestyrelsen*

Er det at arbejde for afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder?

I 1983 tilsluttede Danmark sig CEDOW-konventionen og hermed at arbejde for afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder. Pænt ser det ud på papiret også i international sammenhæng, men til tider knapt så pænt når det kommer til praksis.

En iransk mand gift med en europæisk kvinde har fået påbud af Danmark om at udrejse til Iran. Fra

flygtningenævnets side dog under betingelse af, at der skaffes mulighed for, at begge ægtefæller og parrets børn kan indrejse i Iran. Disse muligheder mener ministeriet er skabt, om end betingelserne for en udenlandsk kvinde, der indrejser i Iran sammen med sin iranske ægtefælle, er som følger:

En udenlandsk kvinde, gift med en iransk statsborger, betragtes iflg. iransk lov ved indrejse i Iran automatisk som iransk statsborger. Hendes oprindelige statsborgerskab betragtes som bortfaldet.

Ovenstående vil sige, at kvinden ved en evt. indrejse i Iran kun kan udrejse igen med sin mands og de iranske myndigheders tilladelse. Hendes europæiske pas vil ikke længere være gyldigt til udrejse af Iran.

En indrejse i Iran vil for kvinden også betyde, at manden automatisk får forældremyndigheden over parrets fælles børn, eksv. ved en skilsmisse. Men også i ægteskabet vil hendes mand have myndigheden. Hun vil ikke kunne træffe større selvstæn-

Er det at arbejde for afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder?

dige beslutninger vedr. børnene uden sin mands tilladelse.

Gift med en muslimsk iransk mand vil kvinden ved evt. indrejse i Iran automatisk blive omkonverteret til muslim, hvad enten hun vil eller ej. Forsøger hun at sætte sig imod, er straffen hård. Hun er tvunget til at underkaste sig præstestyrets lovgivning – Sharia.

Parret har en datter på 13 år, der ved indrejse i Iran, således også vil blive betragtet som iransk statsborger og blive påtvunget at underkaste sig Sharia. Pigen har aldrig været i Iran. Parret mødte i sin tid hinanden i udlandet.

Med andre ord: Danmark arbejder på afskaffelse af al diskrimination imod kvinder ved at henholde sig til at de kan få lov til at forblive sammen med henholdsvis ægtefælle og far ved at tage ophold i et af de værst kvindediskriminerende og totalitære styre i verden: Iran.

Afslutningsvis: Manden kan ikke få opholdstilladelse i kvindens hjemland. Derfor er Danmark som første asylsøgerland familiens eneste mulighed for at blive sammen uden for Iran.

Udlændingestyrelsens dårlige arbejdsmiljø medfører dårlig service

De fleste medarbejdere er flinke nok, når man ringer ind. Men Styrelsen er gennemsyret af, at de er for få. Man ringer om en sag, man synes efter 8 mdr. skulle Styrelsen have haft tid nok til at svare et eller andet. Men det viser sig, at sagsbehandleren er syg, og når man et par dage senere ringer igen, at vedkommende ikke blot er syg, men holdt op, og sagen lagt hen. Der er ikke ansatte nok til at se, hvad syge og ophørte har i skuffen af uafsluttet.

Når man beder om akter, nødvendigt for at få et overblik, bliver den lovmæssige tidsfrist 10 dage faktisk altid overskredet med måneder. Eller aktanmodningen forsvinder, ingen svarer, og når man klager til ministerium eller Ombudsmand, kender ingen til anmodningen.

Iflg. en medarbejders oplysninger er der cirka 400 ansatte i hele Udlændingestyrelsen. Det er ikke mange, med de mange arbejdsopgaver, der ligger under styrelsen, samt at bureaukratiet under denne regering er blevet mangedoblet, kaldet omstrukturering og rationalisering af arbejdet. Rationaliseringen

består i, at regeringen på flere områder har afskaffet klagemuligheden over Styrelsens beslutninger, eksv. når der gives affslag til speciallægehjælp. Det har ikke givet Styrelsen mindre arbejde, men ministeriet, og asylsøgerne færre klagemuligheder over urimelige afgørelser.

Men i ministeriet fornemmer man heller ikke de store ressourcer til det mægtige bureaukrativælde, det har udviklet sig til i de senere år.

Med venlig hilsen

Bestyrelsen

Støttekredsen for Flygtninge i fare

Låg på Rigspolitiets fængsling af asylbørn

Låg på med omdøbning af Sandholmfængslet:

Der er opfundet mange nye dækord for forskelligt "snags" under denne regering, blandt andet også et dækord for Sandholmfængslet, omdøbt til institutionen for frihedsberøvede asylansøgere i Ellebæk. Og således mener Rigspolitiet nu ligefrem, at familiecellerne i fængslet er blevet et "institutionstilbud" til børnefamilier, der ikke vil erklære sig enige i, at de udsendes til deres hjemland af egen fri vilje.

Men de kan kalde Sandholmfængslet, hvad de vil. Et fængsel er det, og når børn sættes i fængsel sammen med deres forældre, så er de i fængsel. Også selvom børnene i lovens forstand ikke er under arrest og kun følger med deres forældre i "fængsel".

Statsadvokaten sendte klagen over Rigspolitiet til behandling hos Rigspolitiet selv – svaret blev derefter:

Støttekredsen klagede den 31. maj i år til Statsadvokaten over at Rigspolitiet i august 2006 – med det formål at sprede rædsel blandt de afviste flygtninge i Sandholm – forsøgte at fængsle et ægtepar og parrets to børn på henholdsvis 9 og 11 år. Således at hele familien unødvendigt skulle sidde i fængsel det sidste døgn, inden de skulle tvangsudsendes til Kosovo.

Begrundet i sagens principielle karakter, afviste Statsadvokaten at behandle vores klage og sendte den til behandling hos Rigspolitiet selv. Behandlingen er også blevet der efter. Den 18. august 2008 svarede Rigspolitiet med en lodret løgn om grunden til fængslingsforsøget. I klagesvaret begrundede Rigspolitiet fængslingsforsøget med, at familien, imens de boede i Sandholm i perioder havde været forsvundet.

I Støttekredsen indhenter vi altid alle sagsakter, når vi involverer os i en sag. Denne sag er ingen undtagelse. I de 2½ år familien opholdt sig i Sandholm, havde børnenes forældre 2 x ugentlig meldepligt hos Rigspolitiet. Rigspolitiets egne rapporter og afkrydsningslister på familien 2 x ugentligt viser, at familien mødte frem og på intet tidspunkt har været

forsvundet. Så løggen i Rigspolitiets klagesvar om grunden, er således dokumenteret af Rigspolitiet selv.

Tillige var det en familie, der hyppigt var i kontakt med sygeklivnikken i Sandholm. Mindst to gange om måneden, i perioder mere. Der findes således rigeligt dokumentation for, at familien var i Sandholm konstant i de 2½ år de boede der.

Ordnningen af 2000: Fængsling af familier og enlige forældre med børn bør undgås.

Rigspolitiets klagesvar var endvidere vedlagt en evaluering af 9.2.2000 af en forsøgsordning indgået mellem den tidligere SR regering, kriminalforsorgen og Dansk Røde Kors om medfølgende asylbørn i fængsel. (Ordnningen blev på baggrund af evalueringen vedtaget af Folketinget til at fortsætte).

Ordnningen går i al sin enkelhed ud på: at for at undgå adskillelse, af forældre og mindre børn (børn i førskolealderen, er i ordningen klart defineret som mindre børn), er der indrettet en familieafdeling i Sandholmfængslet, når altså tvingende nødvendigt at fængsle begge forældre. I ordningen indskræpes også, at fængsling af familier og enlige med børn så vidt muligt bør undgås.

Men de to børn Rigspolitiet ville sende med deres forældre i fængsel 2006 var 9 og 11 år, flere år inde i skolealderen. De to børns alder taget i betragtning har Rigspolitiet ikke blot løjet, men med fængslingsforsøg af børn langt inde i skolealderen taget loven i egen hånd og forsøger at dække over det med en løgn. Dertil, hvis Rigspolitiet havde haft en mistanke om, at familien planlagde at forsvinde, var der ikke grund til at antage, at det skulle være nødvendigt at fængsle begge forældre og således også børnene for at forhindre en evt. forsvinden. Ved en sådan mistanke ville alene en fængsling af børnenes far være tilstrækkelig.

Rigspolitiets mistanke om familiens beslutning om at forsvinde:

Familien forsvandt faktisk en uges tid førend de skulle have været sat i fængsel, og derfor mislykke-

Låg på Rigspolitiets fængsling af asylbørn

des den unødvendige fængsling af begge forældre og parrets to børn. Men Rigspolitiet havde næppe inden, haft mistanke om at familien overvejede at gå i skjul. Den 25. august 2006 bestilte Rigspolitiet i Anker Heegårdsgade en fængsling af familien til tre dage senere, hvilket vidner om, at Rigspolitiet intet vidste om familiens overvejelser eller beslutning om at skjule sig. Den 25. august, da Anker Heegårdsgade bestilte fængslingen var familien nemlig allerede forsvundet fra Sandholm et par dage før. Rigspolitiet havde ingen anelse om beslutningen om at gå i skjul, førend man mødte op familiens værelse den 28. august om morgenen for at fængsle dem, inden de efter Rigspolitiets plan skulle udsendes et døgn senere.

Terrorisering af Kosovoflygtninge for at opnå en frivillighedserklæring:

Det var den 28. august 2006. Rigspolitiet var siden slutningen af juli begyndt at tvangsudsende flygt-

ninge fra Kosovo. Ugentlig var 7-9 betjente mødt op i Sandholm kl. 5 om morgenen og havde gennet en familie med små og større børn ud af sengen. Et kvarter efter sad de både i dybt chok og i en politibil på vej til lufthavnen. På vejen væk råbte politiet til de lige så chokerede tilbageværende asylsøgere, nogenlunde disse ord: Rejs selv – ellers bliver det jer næste gang.

Flygtningene fra Kosovo blev henholdsvis truet, vanrøgtet og lokket med tomme løfter i et forsøg fra danske myndigheder på at få dem til at skrive under på en frivillighedserklæring om, at deres udsendelse til Kosovo skete af egen fri vilje. Frivillighedserklæringen var vigtig for den danske regering, så man kunne sige til den danske befolkning og EU og UNHCR, at flertallet af flygtningene var vendt tilbage frivilligt. Sådan blev frivillighedserklæringerne brugt af daværende minister Rikke Hvilshøj, fra de få flygtninge, der grundet presset gav efter og satte deres underskrift.

Låg på Rigspolitiets fængsling af asylbørn

Men mange afviste at skrive under uanset pres, og den 25. august skruede Rigspolitiet i Anker Heegårdsgade bissen yderligere på. Der blev bestilt en familiecelle i Sandholmfængslet og til Rigspolitiet i Sandholm blev faxet en besked om tre dage senere, at fængsle ægteparret Suplja og deres to børn på 9 og 11 år.

Var fængslingen af familien lykkedes, er der heller ingen tvivl om, at en hel del forældre ville være blevet så skræmt, at de havde skrevet under på hvad som helst for at undgå, at deres børn skulle i fængsel. Underskrifter afgivet grundet psykisk terrorisering, ingen hindring i Danmark.

Når det er op til Rigspolitiet selv:

I Støttekredsen vil vi gerne forebygge, at Rigspolitiet foretager den form for fængslinger en anden gang: f.eks af irakiske børnefamilier. Så derfor fortsætter vi med klagen. Efter først Statsadvokatens og siden Rigspolitiets klagesvar har vi sendt den til Ombudsmanden, for at Ombudsmanden enten kan behandle den, eller kan fortælle os, hvem der skal, når Statsadvokaten ikke mener, at klagen over Rigspolitiet er hans/hendes bord.

Udover den konkrete sag her, viser evalueringen fra 2000 om fængsling af asylsøgere med små børn, at der er al mulig grund til ikke at overlade til Rigspolitiet alene at beslutte, om begge forældre skal fængsles og børnene med i fængsel. Der oplyses i evalueringen, at der kun var kritik af en enkelt sag, men hvilken sag.

Et barn havde siddet i fængsel med sine forældre i 60 døgn. Endvidere oplyses, at antallet af fængslinger af forældre med børn var 19 i perioden fra 19.6.1998 – 3.6.1999. 15 af disse af et døgn varighed og de øvrige af 3 – 6 dage. Hvor tilfreds daværende justitsminister, Frank Jensen, DRK og kriminalforsorg var med antallet oplyses i evalueringen ikke. Men tilsyneladende ikke helt tilfreds.

Det oplyses i notatet til Folketinget, at i det første halve år efter evalueringsmødet 4.6.1999 – 25.1.2000 var kun 1 børnefamilie blevet fængslet. Altså en kraftig reduktion i antallet af børnefamiliefængslinger efter evalueringen og inden ordningen blev fremlagt til vedtagelse i Folketinget. Hvor mange børnefamilier, der har været fængslet siden

år 2000, efter ordningen blev vedtaget, er der ingen meldinger om. Kun at ordningen for nuværende er under opdatering.

De psykiske mén af fængsling:

Afslutningsvis: vi kan godt se, at for at undgå en adskillelse af børn og forældre, kan det i nødsituationer være hensigtsmæssigt, at helt små børn følger med deres forældre i fængsel, hvis det er helt uopsætteligt nødvendigt at fængsle barnets forældre. Det er det ofte ikke, når det gælder afviste flygtninge. Og børn på 9 og 11 år, er ikke helt små børn. De har en alder, hvor de godt ved, at fængsel normalt er noget man kun kommer i, hvis man har gjort noget meget forkert. Når børn i den alder sættes i fængsel, gør de sig forestillinger om, at de selv og deres forældre har gjort noget frygteligt, og begynder at gætte: hvad er det jeg har gjort så forfærdeligt, siden jeg bliver straffet med fængsel. Børn i den alder også både mærker og er bevidste om, at de er i fængsel, og de indskrænkninger fængselsmiljøer lægger for deres handle- og bevægelsesfrihed.

Fængslinger af afviste flygtninge er gået bersærk: Rigspolitiets ret til at fængsle flygtninge, der planlægges tvangsudsendt, blev i sin tid indført for, at Rigspolitiet kunne fængsle, hvis der grundet flygtningens adfærd var grund til at antage, at vedkommende ville skjule sig, eksv. havde skjult sig før. Siden har fængslingerne taget fuldstændig overhånd.

I dag rutinefængsles flygtninge, der planlægges tvangsudsendt. Som regel en uge før tvangsudsendelsen skal finde sted. Iflg. Rigspolitiets egne oplysninger er der i henhold til udlændingelovens §36, stk. 1 principielt ingen nedre aldersgrænse for fængsling (frihedsberøvelse) af udlændinge under 18 år. Rigspolitiet oplyser i sin skrivelse, at det kun sker rent undtagelsesvis. Hvor mange "undtagelser" og "undtagelsernes" alder, samt grund til fængsling er der ikke oplyst om.

Nogle gange fængsles også afviste flygtninge, selv om Rigspolitiet ikke kan tvangsudsende dem. Således blev en iransk far holdt fængslet i et år, blot for at stresse ham. Manden blev efterfølgende et psykisk vrag, og har i dag humanitær opholdstilladelse.

Et spørgsmål om ressourcer

2 x om ugen skal afviste flygtninge stille hos Rigspolitiet.

Om hver enkelt afvist flygtning skal Rigspolitiet ved hver enkelt flygtnings fremmøde skrive ned: Mødte i dag kl.

Ved nogle af fremmøderne skal flygtningen afhøres som så mange gange før, om hvorfor han/hun ikke rejser ud, og udrejsepåbud og lovparagraffer som så mange gange før læses op og forkyndes af Rigspolitiet. Og som mange gange før, svarer flygtningen: det er for farligt i mit hjemland. Rigspolitiet skal så skrive rapport om forkyndelse af udrejsepåbud og flygtningens forklaring.

For hver enkelt afvist flygtning, der 18 måneder efter at have fået afslag ikke er rejst ud af Danmark, skriver Rigspolitiet til udlændingestyrelsen og spørger, om den pågældende kan få opholdstilladelse grundet udrejsehindringer. Har flygtningen ikke skrevet under på en erklæring om at ville udrejse frivilligt, er udlændingestyrelsens svar et automatisk nej.

Har flygtningen skrevet under, tilføjer politiet oftest: at selvom den pågældende har skrevet under, mener politiet ikke han/hun samarbejder om sin udrejse. Eller: at politiet mener stadig at kunne finde en måde at sende vedkommende ud. I begge tilfælde er svaret fra Udlændingestyrelsen så også et nej. Lovgivningen er så overholdt. Rigspolitiet har spurgt og udlændingestyrelsen svaret.

Efter nye 18 måneder skal Rigspolitiet skrive til udlændingestyrelsen og spørge igen, og udlændingestyrelsen svarer nej. Og efter nye 18 måneder og år efter år... skrives breve, rapporter, holdes styr på datoer, og opdateres i udlændingeregistret og er Rigspolitiet til at tage imod, når flygtninge 2 x ugentlig melder sig hos Rigspolitiet, som afviste flygtninge nu engang skal.

Undlader en enkelt synder af og til, sendes politifolk af sted efter synderen. Opholder synderen sig hos kæresten og barnet på Als, er der også ressourcer til at sende en patrulje der til og køre synderen til Sandholmfængslet og næste dag afhøre om, hvorfor synderen opholder sig hos kæreste og barn på Als og ikke i Sandholm.

Og alt imens Rigspolitiet er travlt beskæftiget af dette så vigtige arbejde med afviste flygtninge, arbejder Rigspolitiet også på at finde en vej for den enkelte flygtning ud af Danmark.

Lykkes det ad åre, skal politiet planlægge og arrangere pas og rejse og bestille billetter, og rapporter skal udfyldes, og der skal ringes rundt til flygtninge-nævn, udlændingestyrelse og ministerium.

Oftest arresteres flygtningen en uge forinden afgang, er det en familie, arresteres børnenes far. Arrestationerne skal der også politifolk til, og til at stille den pågældende flygtning for en dommervagt og politifolk til i retten at begrunde fængslingen, – og da politiet iflg. loven kan nøjes med at sige politiet "skønner" fængsling nødvendig, godkender dommeren oftest fængslingen. Tillige med fængsling og domstole, er der også her alt papirarbejdet forbundet hermed.

På selve flygtningens rejse ud af Danmark sendes 5-7 betjente med. Mindre kan ikke gøre det. 5-7 betjente der også skal tilbage til Danmark igen. Mange betjente. Mange rejsetimer.

Mange politiressourcer, der sættes af til at jage og genere forfulgte og krigshærgede skæbner.

I Danmark finder slavehandel sted af udenlandske kvinder – kvinder der sælges som sex-slaver. Rigspolitiet har ikke ressourcer til at sætte ind imod bagmændene – Slaveriet.

Rigspolitiet har vigtigere opgaver at prioritere først.

Med venlig hilsen

Bestyrelsen

Støttekredsen for flygtninge i fare

Hvad vi ikke får oplyst om Kosovo

I slutningen af juli er jeg på besøg hos familien Shema, et ægtepar med 4 børn, tvangsudsendt til Kosovo af Danmark.

Pludselig spørger børnenes far mig: "har du hørt om den bombe i Lipjan?" Lipjan er en lidt større by, familien Shema bor i en lille landsby 4-5 km derfra.

Jeg har ikke hørt om nogen bombe og spørger hvornår?

"For kun et par dage siden," fortæller børnenes far. "Det var en kæmpe eksplosion om natten. Vi troede det var lige ude foran vores hus, hele huset rystede."

Et par dage efter fandt han ud af, at nogen havde placeret en bombe i et supermarked og sprængt det i luften. Han fortæller, at efter de er kommet tilbage, har der flere gange været noget og nogen, der er blevet bombet.

Dagen efter mit besøg hos familien Shema kontakter jeg OSCE i Kosovo (Organisation for europæisk sikkerhed og samarbejde). OSCE bekræfter oplysningerne om bomben i Lipjan. (Det er kun den jeg spørger om). OSCE skynder sig også at oplyse, at man regner situationen for sikker.

Ja, og sandsynligvis er der ikke ved at bryde ny krig ud i Kosovo. Bomben i Lipjan og bomben i byen Ferisaj samme dag og de andre bomber hen ad vejen er enkeltepisoder – men for dem bomberne er rettet imod, er situationen ikke spor sikker. Og hvem ved, hvem den næste bombe er rettet imod?

Familien Shema er ikke etniske albanere. De er et-

niske ashkali (kaldet ægyptiske sigøjnere og indvandret i Europa omkring år 1200).

Før familien flygtede fra Kosovo i 2001, var de udsat for 4 enkeltepisoder (bomber). En bombe var surret fast til husporten udefra. Dem der gjorde det, satte efterfølgende ild til heget ved deres hus. Da to slægtninge åbnede porten for at løbe efter hjælp og slukke branden, blev de sprængt i luften. Senere blev uset lagt en bombe ud i familiens mark. Det var et tilfælde, at børnenes far opdagede den, og ikke ramte den med mejetærskeren. Bomben i marken fik bægeret til at flyde over og udløste beslutningen om at flygte. Efter at familien Shema var flygtet, blev huset raseret af en granat, der blev kastet ind. Alt sammen enkeltepisoder, sagde flygtningegenævnet, og ikke asylbegrundende forfølgelse.

Ægteparret Shema har 4 børn, 2 piger og 2 drenge. Børnenes mor er stangpsykotisk. Det var hendes to brødre, der blev dræbt af bomben bundet fast til porten. Familien har nu været tilbage i Kosovo i 2 år. De to piger går ikke i skole. De tør ikke. Den store dreng på 17 år og den mindste på 8 år går i skole. Den store mest for at passe på den mindste. Den mindste har haft en flænge i hovedet af sten, der blev kastet efter ham. Ellers går ingen af dem nogen sinde ud, og de er bange hver gang, de nærmer sig porten.

Familien Shema har faktisk også en slægtning med asyl i Danmark. En slægtning, der fik asyl med samme begrundelse, som de fik afslag.

Med venlig hilsen

Mona Ljungberg

Støttekredsen for Flygtninge i Fare

Støttekredsen for Flygtninge i Fare

c/o Mona Ljungberg

Skoleholdervej 41, 1.tv.

2400 København

E-mail: stoettekredsen@stoettekredsen.dk

Websider: www.stoettekredsen.dk

Flygtningebørn: www.barneflygtning.dk

Tlf.: 2883 1318 (medier) 2398 0135 (sekret.)

Fax: 3819 5855

Sammen kan vi gøre noget – som vi ikke kan gøre hver for sig!

Bliv medlem af Støttekredsen for
Flygtninge i Fare

Støttebidrag kan indbetales til
Støttekredsens bankkonto i Merkurbank
Reg. 8401 konto: 103 8399